

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்யம்வத. — Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஒத்ததைத்

[God is Love: Knowledge is Power: Om.

ஸத்யமேவஜயத்—Satyameva Jayati.

புத்தகம். 16.] 1907-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மீ. [சஞ்சிகை 6

An Appeal to Our Subscribers.—

The Viveka Chintamani Publishing Committee request all subscribers to remit their subscriptions to the Viveka Chintamani without delay and to kindly help them increase their subscription list by new additions to it from among their friends and acquaintances.

ஐந்து சந்தாசார்களான டீசர்கள் அவர்கள் சந்தாதொகையை பழுப்புவதோடு புது சந்தாசார்களை யும்சேர்த்தனுப்பி புதுவவேண்டுமா? விவேகசிந்தாமணி கமிட்டியார் அவர்களை விவரமாகக் கேட்டுக்கொள் ளீர்கள்.

The Seed & the Sprout—A Practical Lesson in Observation.
வித்தும் முளையு-மனநாட்டம் வைக்கும் முறை

வித்திலிருந்து முளையுண்டாகிறதென்று எல்லாருக்கும் தெரியுமென்றுபேர். ஆனால் உண்மையாய் அதையுதித்து உள்ளபடி அச் சிறு வித்தும் முளையும் போதிலுக்கும் போத னையை அறிந்தவர் வெகு சிலரேயாம். "அடேழுமந்தாய், ஸகானந்தம்! இந்த வித் தையை நாம் கற்போம் வா! இதோபார்! இதென்ன? துவையா?"

"ஆம்!"

இந்தத்துவையை நன்றாக உற்றுப்பார்! "இதன்மேல் பழுக்கா நிறமான தோல் மூடி க்கொண்டிருக்கிறது."

அதன் மத்தியில் என்ன தோன்றுகிறது? மத்தியில் நிற வட்டமான ஒருபுள்ளியும் அதில் கண்ணுக்குத்தெரியாத ஒரு முனையும் இருக்கிறது.

பாட்டி துவையை முனக்கட்டுவதைப் பார்த்திருக்கிறாயா?

“பார்த்திருக்கிறேன்.”

என்ன செய்கிறான்? சொல்பார்ப்போம்! செம்மன் வாக்கிவந்து அதில் தண்ணீரில் ஊர்ப்போட்ட துவரையை ஜலம்விட்டுக் கலந்து குவியலாக வைத்திருக்கிறான். ஒரு நாள் வைத்திருந்து பின்னர் அதைப் பார்த்துப் பொழுது முனை விளம்பியிருந்தால், அந்த அடையாளத்தைக்கொண்டு அதைபெல்லாம் வெயிலில் உலர்த்தி விடுகிறான்.”

அந்தத்துவரையை அப்படி உலர்த்தாமல் மண்ணிலேயே போட்டிருந்தால் என்னாகும்?

“அது முனைத்து இலைவிட்டுச் செடியாகிப், பின்னர் பூப்பூத்துக் காப்பகிறதைப் பார்த்திருக்கிறேன். மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு துவரையை பூச்சொடிவைக்கும் தொட்டியில் போட்டுவைக்க அது ஒரு வருஷத்துக் கெல்லாம் பெரிதாகிக் காக்க ஆரம்பித்தது. அதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.”

சரி! இந்தத்துவரைவித்து செய்யும் வித்தை யைச் சற்றுக் கவனித்துப் பார்ப்போம்: இந்தத் துவரை உயிருள்ளதா? உயிரில்லாததா?

இப்பொழுது உயிரில்லாததுபோல் காண்கிறது! அலை மண்ணிப்போட்டு தண்ணீர் விட்டால் உயிர் பெற்றதுபோல் முனைத்தெழுந்து ஒன்று துறுகக் காண்கிறது. ஆகையால் அதை யெப்படிச் சொல்கிறதென்று என்னக்குத் தெரியவில்லை.

சரி! நீ பார்த்து நோட்டமிட்டுக் கொண்டவரையில் சரிதான். இந்தத் துவரைக்குள் உயிர் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லலாமா?

ஆம், அப்பா; ஒளித்துக் கொண்டிருக்கிறாற்போல்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அதைப் பார்க்கத்தான் முடியவில்லை.

பார்க்க முடியவில்லைபா? மண்ணிப்போட்டுத் தண்ணீர் விட்டால் முனைக்கிறது என்று சொன்னாயே! அந்த முனையை நீ பார்க்கவில்லையா?

முனையைப் பார்த்திருக்கிறேன்! அதை முனைக்கும்படி செய்கிறதெனினால் அதைப் பார்க்கவேண்டும். அப்போது நான் எனக்குத் திருப்தியாகும்.

அடே, அதை முனைக்கச் செய்கிறது எனினால் அதற்கு “சக்தி” யென்று பெயர். “சக்தி” யைக்கண்ணாலே பார்க்கமுடியுமா? அது செய்யும்தொழிலினால் தான் அந்தத் தொழிலுக்குப்பின் ஒரு சக்தி யிருக்கிறது என்று கருத்துணரலாம்.

“ஊகித்து” என்றால் என்ன அப்பா? எனக்கு அர்த்தம் ஆகவில்லையே!

“ஊகம்” என்பது மனத்தினுடைய தொழில். புத்திக்குக் காரண காரியங்களின் தொடர்ச்சியை அறியும் சக்தி பொன்றிருக்கிறது. அது அனுபவமின்றி வராது. அதோ புதை கிளம்புகிறது பார்க்க!

“ஆம்! பார்த்தேன். அங்கே ஏதோ நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டாற் போலிருக்கிறது.”

உன் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது புதை பொன்றுதானே. அதிலிருந்து “ஏதோ நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டது” என்பதை பென்னமாயுந்தாய்? நெருப்புக் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையே!

“ஆம்! நெருப்பு கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டாலும், நெருப்பின்றிப் புகைகிளம்புமா?”

சரி! “நெருப்பின்றிப் புகைகிளம்பாது” என்று உனக்கு என்னமாகத் தெரியும்?

“எனக்குத் தெரியும்! நெருப்பில்லாமல் புகை கிளம்பாது என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமே!”

அப்படிதெரிந்தது இதற்குமுன் பார்த்துப் பார்த்த வந்த அனுபவத்தினால் உன் மனத்திற் பதிந்து கிடந்தது; இப்பொழுது அந்த அறிவு உனக்குக் கைக்கு வந்தாற்போல் தெரிகிறது. உன் கண்ணைவிட அந்த அறிவு உனக்கு அதிக உதவி செய்யவில்லையா? கண்ணினால் புகைபைமட்டும் பார்த்தாய்! உன் அறிவினால், கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்திருக்கிற நெருப்பையும், நேரில் பார்த்தது போல் நிச்சயமாகத் தெரிந்து சொல்கிறாய்! அல்லவா?

ஆம், நீங்கள் சொல்லிவிட்டதான் இது தெரிந்தது. முதலிலேயே என் புத்திக்குப் படவில்லையே!

சிறு குழந்தையின்கண் கண்ணாடியைக் காட்டி அதில் காணும் பிரதிபிம்பத்தைச் சுட்டி “அதோ ஒரு பாப்பா பார்த்தையா!” என்றால் அக்குழந்தை யெப்படி “பாப்பா!” என்று சொல்லி சிரித்து விளையாடுகிறதோ, அப்படியேபோல, மனதுக்குத் தன் செஷ்டையைத் தானேயறியும் சக்தி முதிர் குழந்தை தான் அப்பியாசத்தால் வருடம், கண்ணாடியில் காணும் உன்முகம் உனது நிழல் என்று உனக்குத் தெரிகிறபோல, குழந்தைக்கு ஏன் தெரியவில்லை?

“அது குழந்தை! அதுதான் தெரியவில்லை.”

ஆகையால் “குழந்தை”க்கு “அறியாமை” இலக்ஷணமாகிறது பார்த்தையா?

“குழந்தை” யென்றால் “அறிவாமை”யா? குழந்தைக்கு எவ்வளவு சமர்த்திருக்கிறது அப்பா!

சமர்த்திருக்கிறது சரிதான் பிள்ளாய்! “குழந்தைக்கு ஏன் தெரியவில்லை? “யென்று நான் கேட்டதற்கு “அது குழந்தை” என்று நீ தானே பதில்கொன்னாய்! அங்கே “அது குழந்தை” என்று சொன்னதற்கு அர்த்தம் என்ன? யோசித்துப்பார்!

“அங்கே குழந்தையென்று சொன்னது அறியாமை என்ற அர்த்தத்திலே தான் என்று இப்போ மனதிற்படுகிறது!”

ஆகையால் குழந்தைப்பருவத்தின் இலக்ஷணங்களில் ஒன்று “அறியாதன்மை” யென்றாகிறது! அல்லவா?

“ஆம்! ஆனால் ‘குழந்தை தெய்வம்’ என்கிறார் கவி. தெய்வம் அறியாதன்மையா?

நன்றாகக் கேட்டாய்! குழந்தையின் இலக்ஷணங்களில் ஒன்று “அறியாதன்மை” யென்று சொன்னேன். இன்னொரு இலக்ஷணம் தெய்வத்தன்மையாக சிறுந்தால், அப்போது இரண்டாம் ஒன்றுதான் என்று எப்படியாகும்?

“அறியாதன்மை” யென்றால் வித்தியாசம் பராட்டிப் பகுத்தறியும் அறிவு இல்லாமைப்பகுத்தித்துச் சொன்னது.

“தெய்வத்தன்மை” யென்று “எல்லாம் ஒன்று” என்கிற “அபேதஞானத்துக்கு” சசொல்கிறது. இந்த இரண்டிருணமும் குழந்தையினிடத்திலிருக்கிறது தான். ஆனால்

அதைப்பற்றி யிப்போ நான் பிரஸ்தாபிக்க வில்லை! “ஊகம்” என்றால், கண்ணால்பார்த்த ஒன்றை அறிவால் முன்னனுபவத்துக் கொந்திருக்க அறிந்து சொல்வது என்று சொல்வதற்காக இந்தக்கேள்விகள் பிறந்தன, “ஊகம்” என்றால் என்னவென்று தெரிந்து கொள் இப்போ.

“ஊகம்” என்றால் மனக்கண்ணால் பார்ப்பது என்று சொல்லலாமா?”

அதவேசரி! முகத்துக்குக்கண் எப்படியாக அறியாமை இருக்கிறதோ அப்படியேபோல் மனதுக்குக் கண்போலுதவும் புத்தியென்று இருக்கிறது. அதற்குத்தான் “மனக்கண்” என்று சொல்கிறது. துவரைவந்திலிருந்து முனைகிளம்பினதைக்கண்ணால் பார்த்ததுபோல், அந்த முனையைக்கிளம்பச் செய்யும் சக்தி யென்று வித்திற்குள் விருக்கவேண்டுமென்று புத்தியினால் அறிவதுண்டே அதைத்தான் “மனக்கண்ணால் பார்ப்பது” என்று சொல்கிறது.

“சரி அப்படியானால் வித்துக்குள்ளே முகக்கண்ணுக்குத் தெரியாதபோனாலும் மனக்கண்ணுக்குத்தெரியும் சக்தியென்று இருக்கிறது என்பது இப்பொழுது தெரிந்தது.”

இந்தத் துவரை வித்திலே இப்பொழுது என்ன என்னவிருக்கிறது நீ பார்த்த அளவுக்குச்சொல்பார்ப்போம்!

“முதலாவது வித்தே இருக்கிறது. இரண்டாவது முனைபிறக்கிறது மூன்றாவது கண்ணுக்குத்தெரியாத “முனைக்கும் சக்தி” யென்று இருக்கிறது. அது வித்துக்குள் தானிருக்கிறது என்று எப்படிச்சொல்கிறது? அந்த முனை வெக்கேயிருந்து கிளம்புகிறது பார்த்தாயா?

“வித்துக்குள்ளிருந்துதான் அது கிளம்புகிறது. ஆனால் மண், தண்ணீர், வெயில், காற்று இதெல்லாம் கூடச்சேர்கிறதே!”

உண்மைதான்! இவையெல்லாம் சேர்ந்தாலும், வித்துக்குள்ளேயிருந்து தானே முனை வருகிறது. உன்னேயிருக்கும் சக்தியைக் கிளப்பிவிடுகிறதொழில் இவைகளுக்குண்டானாலும், முனைக்கச்செய்யும் சக்தி வித்துக்குள் தனியாக வெளியிருக்கிறதென்று தான் சொல்லவேண்டும். எப்படியென்றால் தூக்கு கிழவினை பெழுப்புகிறவன் அவனுக்கு வெளி

பிரிந்துநிலும் அவனை விழிக்கச்செய்யும் சக்தி அவனுக்குள் தானேயிருக்கவேண்டும்? உயிரில்லாதவனை யெழுப்பினால் எழிந்திருப்பானா?

சரி! இந்தத் துவரையினதில் வித்துமுளை சக்தி யென்று மூன்று இருக்கிறது!

இந்தமுன்றும் சேர்ந்ததான்! உயிர்தெரிந்ததா?

“அது எப்படி?”

“பண்டு முளைப்பது அரிசிசெய்ய யானா? விண்மீதியோலும் முளைபாதாம்” என்று வாசித்திருக்கிறோம் இல்லையோ?

“அதற்கென்ன?”

நெல்ல விதைத்தால், அதிலிருந்து முளைக்கிறது அரிசிசெய்யுண்டி உயியல்ல. ஆனால் உயியில்லாத அரிசியை விதைத்தால் முளைக்குமா?

“முளைக்காது.”

அரிசி முளைத்தாலும், அதற்கு உயியெப்படி ஆதாரமாக இருக்கிறதோ அப்படியிப்போல உயிர் என்பது உடம்பல்லாவிட்டாலும், உடம்பை ஆதாரமாகக்கொண்டு உயிர் விர்த்தியாகிறது. இப்பொழுது துவரை வித்தை உதாரணமாக வெடுத்துக்கொள்ளோம். அதன் மேல்தோலிதான் திமது உடம்புக்குச் சமானம். அதற்குள்ளிருக்கிற இரட்டைப்பருப்பு “துவிரமாயுள்ள” “தொந்த பந்தத்துக்குள்பட்ட” நம் மனதாம். துவிரம் என்றால் இரட்டை யென்று அருத்தம். “தொந்தபந்தம்” என்றால் உஷ்ணம்-சீதலம், நலம்-திது, ஆண்-பெண், மேல்-கீழ் என்று இரட்டையாய்ப் பிரிந்திருக்கும் உலக விஷயங்களை “நான்கி” பென்று வித்தியாசம் பராட்டி, “கண், எனது” என்று பற்றுவதால் வரும் ஒருவித மனக்கட்டு. இரட்டையாயுள்ள பருப்பானது தோலினால் முடப்பட்டபோது எப்படி ஒரே துவரையாக விரிந்ததோ, அப்படியிப்போல, இரட்டையாகவுள்ள நம் மனமானது தேகமெடுத்ததும் ஒன்றுக்கத்தி என்றுகிறது, உண்மையாகவே நம் துவரையினுள் பருப்புப்போல, இரட்டையாகச்சேர்ந்திருக்கிறோம். நாய், தகப்பன் என்கிற இருவர் அம்சமும் சேர்ந்தே இந்த தேகமுண்டாவிறது. அதேபோல, சகலான், மரணம் பெண்கிற இரு அம்சமும் சேர்ந்தே நமது மனமும்

உண்டாயிற்று. துவரைக்குள் சக்தி போல் நமக்குள்ளும் சகலாசக்தி யென்று துண்டித் கொண்டிருக்கிறது. அந்த சக்தி தான் மிகவும் முக்கியமானது. நமது உயிரிலே பிற்பதற்கு ஆதாரமாயுள்ளது இந்த சக்தியே. இது என்னுடைய முடங்கித் துண்டிக்கொண்டிருப்பதால், இதை யோசனை எண்ணுகிறததில் குண்டலிக் கொன்று சொல்லார்கள். ஆனால் துவரை வித்துக்குள் சக்தி போலவே, இந்த சக்தியும் நமக்குள் இருக்கிற தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. துவரை வித்தினின்றும் எப்படி துவரை முளைத்துச்செடியாகி பழுத்துக் காய்க்கிறதோ, அப்படியே, மனம் என்னும் வித்திலிருந்து அறிவு என்னும் சக்தியினால் அன்பு என்னும் முளை முளைக்கிறது. இந்த அன்பு என்னும் முளை கொத்துச் செழித்துச் செடியாகி மரமாகிப் பூத்துப் பிழைக்கிட்டுக் காய்த்துப் பழமாகலாம், அதனே அன்பு முதிர்ந்து ஆனந்தமல்லவோழியும், நேய்வமாம். அவரே தான் கடவுள் என்று நீ உனது வாசகப்புண்டத்தில்தான் படித்தது. அந்த அன்பு எல்லாம் கடந்ததானபடியால், “எல்லாம் கட்டு உள்ள” அதற்குக் கடவுள் என்கிற பேர் வரலாயிற்று. ஆகையால் “கடவுளாவியே” என்ற முதுகைக்கு அருத்தம் மனதில் அழுக்குப்படியாமல், அறிவை விர்த்தியெய்து, அதனால் அன்பு பெருகி, உன் தாய் தந்தை, அக்காள், தங்கை, அண்ணன், தம்பி, இவர்களை நீ பெப்படி அன்போடு பாராட்டுகிறாயோ, அப்படியே எல்லா மனிதர்களையும் சகோதர பாவத்தோடு நேசித்துக் க. வுதை தாயும் தந்தையும் ஒருவராகவும், மற்ற படி நீ ஆனாப்பட்டு விரும்பும் எல்லாவற்றினும் வித்தில் முளையும், முளையில் சக்தியும் போல, உன் ஆசைருபமானமனதில், நேசம் என்று சொல்லும் அன்பு ரூபமான முளையும், அன்பு ரூபமான முளையில், அறிவு ரூபமான சக்தியும் இருக்கப்பார்க்கவேண்டும். வித்தில்லாமல் எப்படி முளையிலேயோ, அப்படியிப்போல, ஆசைக்குக்காரணமான மனசில்லாவிட்டால், அன்பு, நேசம் என்பதற்கு இடமேயில்லை. வித்தும் முளையிலிருந்தாலும் முளைக்கிற சக்தியில்லாவிட்டால் அந்த வித்து எப்படியும் பயன்படாமற் போகாமோ, அப்படியோ, அறிவு என்னும் சக்தியில்லாவிட்டால், ஆசைதரும் மனசும், அம்மனசுக்குள் அன்

பும் இருந்தும் பயன்படாமற்போகும். ஆகையால் இரந்து வயதிலேயே வித்தியாபியபாகம் தொடங்கி, பன்னிக்கனுப்பி வித்தை கற்பிப்பதெல்லாம் அறிவுவிர்த்திக்காகவே, அறிவு என்னும் சக்தி விரத்தியானால், அன்பு என்னும் முனை முனைத்து, அதனால், பழைய மனது தவறம் வித்தைப்போல், வேறுபட்டு நழுவி, மேலே கிளியும்கிழே வேருமாக மாறிப்போனாலும், பின்னால் ஒன்றக்கு நூறுகப்பலனைக்கொடுப்பதைப்போல நான் தேகம் என்கிற சின்னமனது நசித்துப்போய், இந்த ஐகமெல்லாம் நானே பெய்கிற பெரியமனது ண்டாகி ஒன்று கொடிபாகப்பலனைக் கொடுக்கும். இந்தப் பெரியமனதக்கு மஹத் என்று பேர்.

“என்தேஹம்” என்றேயிருப்பவன் எப்படியும் அழிந்து போவான். ஏனென்றால் தேஹம் அழியும் சுபாவமுள்ளது.

அதைவிட்டு “இக்குடும்பமெல்லாம் நான்” என்றிருக்கும் ஸ்வேரீ சகதுத்தத்தில் நசிப்பட்டு வருந்தினாலும் புத்திரபெணத்திராதி பரம்பரையினால் அவன் குலமழிபாது அவன் பேர் நீடித்திருக்கும்.

இவரிலும் மேலானவன் “என் ஸ்வதேசமே நான்” என்றிருப்பவன். இவன்தான் தேசாபிமானி.

முதற் சொன்னவன் தேஹாபிமானி இரண்டாவதுவன் ‘குடும்பாபிமானி’ அல்லது குடும்பி. மூன்றாவதுவன்தான் மேற் சொன்ன படி தேசாபிமானி, இவனுக்கு மேலொருவனுண்டு. அவன் ‘எல்வாதேசமும் நான்’ என்றிருப்பவன். அவன் உலகாபிமானியாவான். இவனுக்கும்மேலே “சந்திர சூரிய சந்திரசிறி களெல்லாம் நான்” — “தேதாறுவதாயுள்ள சரகாசப்பொருள்களாயுள்ள ஐகமே நான்” என்றிருப்பவன் யோகி: அவனுக்கு எல்லாம் சரீரம். சூரியனும் அவன் சரீரமே—சந்திரனும் அவன் சரீரமே. தேவதைகளும் அவனே. கிருமி கிடங்குகளும் அவனே. உயிர்கிணைய உள்படி உயிற்று தரிசிடமான அந்த உயிரே தானாக கிற்பவன் யாரோ அவன் யோகி. ஏனென்றால் உயிர் எப்படி யெல்லாவற்றினும் ஒன்று பட்டு கிறதிறதோ அப்படிப்போல் எல்லாவற்றினும் அவற்றின் உயிர் கிணையாக ஒன்றுபட்டு நிற்கும் சக்தியவனுக்குண்டு. யுக = சேர்ந்திரு

த்தல்; எல்லாவற்றினும் சேர்ந்திருக்கும் ஏகியாவது தன்மை யவனுக்குண்டாதலால் அவனுக்கு “யோகி”—என்கிறபேர். பொருத்தமுடையது தானே! இவன் சக்தி போடு ஒன்று பட்டு சக்திமயமோனப்போது வித்தில் சக்தி முதலில் மறைந்திருந்து பிறகு முனையில் தோன்றி மரமாகி, ஒன்றுக்குப்பத்துன்று கோடிபாகப்பலனைக் கொடுத்து, மரம்பட்டுப் போகும்பொழுது அதன் சக்தியெல்லாம் எப்படி மறுபடியும் அது கொடுத்த பலனின் வித்தினையே ஒடுங்கி வருகிறதோ, அப்படிப்போல, யோகி சக்திமயமேயாகி, உலகுக்கு வேண்டிய உபகாரங்களெல்லாம் செய்தலுத்தபின், சக்திக்கொப்பிடமாகிய அன்பில் ஒடுங்கிவிடுவான். இவனே சுத்தமுத்தன், இவனுக்கும் தெய்வத்துக்கும் வித்யாசமிலை. சுமுத்திரத்தில் சேர்ந்த நதிபோல, இவன் கடவுளோடு சேர்ந்து கடவுளிடத்தில் இக்கியமாய்க்கொண்டான். இப்படிப்பட்ட நிலைவரும்பொழுது, தானே தேய்வம் ஆய்கிறபடியால் தெய்வமும் தெய்வம்தொழுதலும் அவனுக்கில்லை. யோகி—யர்வான் “எல்லாம் நீ” என்று கடவுளைத்தொழுது தன் அகங்காரவிர்த்தியினுடனக்கு பந்தமுண்டா காதபடி காப்பாற்றிக்கொள்வான்.

ஸ்ரீ அப்பர் ஸ்வாமிகள் ஸ்வாமிகைத்தொழுதேத்திய துதியை இப்போது சொல்லுபாரப்போம்:—

“அப்ப ரீ அம்ம ரீ அப்ப ரீ
அன்புடைய மானும் மாயும் ரீ
ஓப்புடைய தாரும் உன் பொருளும் ரீ
ஓர்குலமும் சுற்றமும் ஒருரு
தனைவரெனெஞ்சு தறப்பிப்பரீ
இப்பொன் ரீ இம்மணி ரீ இம்முத்த ரீ இறைவர்
ஏறுந்த செல்வ ரீயே”

“ஸ்தேமாதாம்!” என்று சொல்கிற மந்திரத்தின் அர்த்தமும் இதுவேயாதலால், அந்த பவத்திப்போய், அன்பாதலோடும், தாயைக் கண்ணெனக்கும் பின்னப்போல், மன அமைதியேயுடிகிறான சக்தியாய்ச் செல்லல் வேண்டும். அப்படிச்சொன்னால் எல்லாருக்கும் தாயாகியதேவி தன்னைச் சரணடைந்த குழந்தைபைக் கையிவெடுத்து உச்சிமுகர்ந்து உடம்பெல்லாம் தடவிக்கொடுத்து எல்லா சம்பந்தம் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவான், இது நிச்சயம், நிச்சயம்.

இனி தேவியைத்தொழும் பாட்டொன்று சொல்வையே அதைச்சொல் பார்ப்போம்.

“தசமியிலே சாகாத்துக் கப்பாலேறி”
என்ற பாட்டா?

ஆம்; ஆம்! அதுதான்!

“தசமியிலே சாகாத்துக்கப்பாலேறிச்
சிலம்பொலியுமுனதுடைய இருக்கால்கண்டு
சிசமாக ஸ்தலஞ்சும்த்தில் தோன்றி
திங்கனத்தில் நீயாறு மொன்றையாதி
அறிவில்லா ஆனந்த மயமேயாதி
அருள்வெளியாய் வாமருள்வாய் அகண்டருபி!
கனிவழியாய்ச் சுசிமுகமாய்ப் பின்னாகும் பார்த்

[தான்வாய்]

சோதியே மனோன்மனையே வுதினவாழ்வே!”

குழந்தாய், மித்திலிருந்து முளைகளிடமும்
படி செய்கிற சக்தியைப் பார்க்கவேண்டுமென்
ருயே! ஸ்ரீ அப்பர் ஸ்வாமிகள் தான் நேரில் பா
ர்த்தபடி சொல்லிப் பாடியிருக்கிறார் பார்த்
தாயா! அறிவேசக்தி; அந்த அறிவே தேவியும்.
ஆகையால் மனோசக்திபோடு அறிவு விர்த்தி
மாகும்படி எதையும் உற்றுப்பார்த்து ஊன் பி
யாலோசித்துணர்ந்து வந்தையானால், ஸ்ரீ அப்
பர் ஸ்வாமிகள் கண்டடாக்கண்ட தேவதரிசு
னம் உனக்கும் கிடைக்கும். ஆகையால் அறி
வை விர்த்தி செய்வதோடு மனதில் மூசு-மறு
படியாதபடி, ஜாக்கதையாய்ப் பார்த்துவா.
கெட்ட சகவாசம் எப்பவும்கூடாது. துஷ்டர்
சகவாசம் துஷ்டத்தனத்தை விர்த்திசெய்
யும்.

ஆகையால் இப்பொழுதைப்போல் உன் தா
வையே தெய்வமாகப்பாராட்டி அவன் மித்த
முதல் எல்லாவற்றிலும் சக்திருப்பதாக ஒளிர்
துகின்று உன்னைப்பார்த்து வருகிறான் என்று
நினைத்து எல்லாவற்றையும் நேசத்தோடு பா
ராட்டி வந்தையானால், ஒரு துவவரையிலிருந்து
தேவியவரையில் இப்பொழுதாகும் மனம். ஒடி
னதுபோல் ஒவ்வொன்றும் தேவியின் மகிமை
யைவிளக்கும், அறிவே தேவியே, அந்த அறிவே
நமமெல்லாருக்கும் தாய். உபார்த்தையார்
அந்த அறிவைக்கொடுப்பதால் அவரும் தாய்
க்கு சமானமாம். அவரிடத்தில் தாயன்பு
பாராட்டுவதற்குத் தான் குருபக்தி யென்று
பொய்.

நீ துவரைமுளைப்பதைப் பார்த்ததுபோல்,
நான் அன்பு முளப்பதை ‘மனக்கண்ணால்’
பார்த்தேன். அதை ஆனந்தத்தாய்மொழியில்
நீ படித்திருக்கிறாயா?

அதை நான் படிக்கவில்லை. ஆனால் இப்
பொழுது பார்க்கவேண்டும்போல் தோன்று
கிறது. அப்பா!

மேலேபோய் ஆனந்தத்தாய்மொழி ஒரு காபி
எடுத்து வா! காட்டுகிறேன்.

இந்நீர் பார்த்தையா! இதை வாசித்துப்
பார்க்க!

குழந்தை வாசிக்கிறான்.—

அன்பு முனைத்தல்.

உட்கார்ந்த வேளையிலே உடல்மறைத்தித் தவிரலிலே
ஆனந்தத்தோட்டமதில் ஒரு அருமுனையைச்

[சுண்டு விட்டேன்;

சுண்டுவிட்ட முனையதவைக் கண்டொட்டாதுந்து
[கோக்கி]

களைப்பினைப்பு கீழ்க்க களவு களவும் நீங்கி,
ஆரியமந்த அறிவாலே பார்த்திருத்தேன்

கோணல் முனையதவும் கொம்புபோல் நீண்டது
[காண்]

நீண்டபின்னாக் கிளைவிட்டுப் பிரித்தது காண்
பிரிந்த கிளைகனவை யிலைவிட்டுத் தழைத்தனவே

தழைக்க திகரிக்கத் தளிரகன் மிக்கிளம்பினவே.
தளிரகன் மிகத்தளிரக்கக் கப்புக்கிளாகன் கண்டேன்

இத்தனையும் செழித்தோலக் ஏகாந்தமாய் வளர்ந்த
[துவே!]

சின்னச்செடியாகச் சிறப்பான மரமாச்சு;
காயிலைபென்று சொல்லிக் கைபினைந்து நானழு

[தேன்.

ஆறுதல் கூறல்.

பூக்கும் பருவமென்றான் பிஞ்சுகிடம். காலமென்
[ருள்]

அல்லம் பகலும் அன்பான நீர் வார்த்து
ஆதாய் செய்த அருமையாய் வளர்த்து வந்தால்

இன்பக்களியின்ற மிது சிச்சயம் சிச்சயமென்றான்,
அம்மானாத்ததவை அன்பாலே கம்பினைன்

[நான்.

இந்த அன்பால் நம்பும். நம்பிக்கையைத்
தான் உண்மையான குருபக்தி யென்று

சொல்லுகிறது! இந்த பக்தி யிருந்தால் ஆகா
ததோன்றில்லை. இந்த பக்தி இல்லாமல்

தான் நமத்தேசம் சிர்க்குலத்து போயிற்று,
உன்னைப் போலொத்த சிறுவர்கள் காலச்சே

ர்க்கையால் கெட்டுப்போகாமலிருக்க இந்த
உண்மையை உனக்குரைத்தேன். இதை நீ

நன்றாகக் கவனித்து மனதில் வைத்துக்கொ
ள்ளவேண்டும்.

“சரி. அப்படியே செய்கிறேன். இந்த உண்
மையை இவ்வளவு நன்றாக வெடுத்துரைத்

தியதற்காக நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகி
றேன்.”

ONIONS AS A REMEDY.

வெங்காயத்தின் விசேஷ குணம்.

—:(*):—

இந்தியாவில் நாட்டுவைத்தியம் வீட்டுவைத்தியம் என இரண்டு பேர் வழக்குறறுதல். நாட்டுவைத்தியம் என்றால் இந்த நாட்டுக்குரிய வைத்தியம். தேசத்தின் குணவிசேஷங்களுக்குப் பொருந்தியதாக வியாதியும் அதற்குத் தக்கபடிபரிசாரமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வீட்டுவைத்தியம் என்பது வீட்டிலுள்ள சுகசெளக்கிய சௌகரியச்சௌகரிய விசேஷங்களுக்குத் தக்கபடி யுண்டாகும் வியாதிகளும் அதற்குத் தக்கபரிசாரங்களும் உண்டு என்பதைத் குறிப்பிக்கிறது. உதாரணமாக இப்பொழுது நடந்துவரும் வெஷஸ்ஸி சிசரணியில் ஒரு பெண்பிள்ளை தனது சிசுவைத் தெருவில் விட்டு விட்டுப் போய்விட்டாள் என்று குற்றச்சாட்டு ஏற்பட்டு அது விசாரணைக்கு வந்ததில், அவள் விட்டு விட்டபோன குழந்தையைப் போலீஸார் எடுத்து அனாதைக் குழந்தைகள் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோனதாகவும், அங்கே அதற்கு சுகசெளக்கியமான ஆகார போஷணைச் சௌகரியங்கள் உபசரணியாய் நடத்து அக்குழந்தையைப் பார்த்து வந்ததில் அது சுகசெளக்கிய உபசரணைக்கு வழக்கப்பட்டதில்லைபால், சுகபோஷணை யதன் தேகத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாமல் ஒருவரத்தில் வயிற்றுப்போக்கினால் அது இறந்துவிட்டது என்று பப்ளிக் பிராஸ்கியூட்டர் சொன்னார். இங்கே வீட்டுவைத்திய முறைதப்பி, ஆஸ்பத்திரி வைத்தியத்தை யணுகித்தால் அக்குழந்தைக்கு அது ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. பட்டினிவிட்டதால் வழக்கப்பட்டவனுக்கு வயிற்று நிறையக் குறைவின்றிச் சோறாகப் பட்டால் அவன் சிலராவில் வியாதிகண்டு இறந்து போய்விடுகிறான். இது பஞ்சத்தின் அனுபவம். அப்படியே கஷ்டநிலைமை செய்தவனுக்கு சுகஜீவனம் ஒத்துக்கொள்கிறதில்லை. சுகஜீவனம் செய்தவனுக்கு கஷ்டநிலைமை ஒத்துக்கொள்கிறதில்லை என்பது தெரிந்துள்ளதேபோல அதற்கு எதிர்மறைபாடானதும் உண்மையே பென்று அனேகருக்குத் தெரியாது.

ஆகையால் வியாதியும் பரிசாரமும் பிரத்தியேகமாக இன்னதென்று வரையறுத்துச் சொல்ல முடியாததாயிருக்கிறது. உதாரணமாக

மாசுமந்தகாசம் என்பது முதலில் மாச்சுளிபோலத் தோன்றி சுவாஸ்ப்பைகளின் பலக் குறையக்குறைய மந்தகாசமாகி, அதுவும் முற்றியடியோகத்தில் வந்து முடிவிறதாயாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இந்த வியாதி சிசிசைக்குக் கட்டுப்படுகிறதில்லை பென்று வைத்தியர்கள் முறையிடுகிறார்கள். ஆனால் டாக்டர் ஜோன்ஸ் என்னும் அமெரிக்கா டாக்டர் ஒருவர், வெங்காயத்தினால் இவ்வியாதி யனுசாமல் தேகத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாமென்று அனுபவவிதிகாக்கக் கண்டு எழுதியிருக்கிறார். எல்லாம் தேகபலத்தைப் பொறுத்தது. தேகபலம் குறையாமலிருக்கும் பொழுது சாமான்ய சிகிச்சையாலும் சொஸ்தமாகும் வியாதி தேகபலம் குறைந்தபொழுது இராஜ வைத்தியத்தினாலும் குணப்படுவதில்லை. டாக்டர் ஜோன்ஸ் சொல்கிறார்:—
“மாச்சுளி கொண்டு சுவாஸம் கிடுகிறது கஷ்டமாகத்தோன்றிற்றே, உடனே வெங்காயத்தை சிதன் சிதளாகச் சீவி மெல்லிய துணியில் வைத்து மாற்றுமுதும் மூடும்படியானதாகப்பரத்தி, கட்ட கல்லில் அதை வைத்து ஆவி புரப்பதல் சூட்டுநினதும்; மாசில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு குடி ஆறினதும், அதை பெடுத்துவிட்டு மறு ஒத்தடம் போட்டால், மாசுவலியும் கவாஸ கஷ்டமும் தீர்ந்து போம் என்று சொல்கிறார். குழந்தைகளுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் கட ஆரம்பத்தில் இதை புபயோகிக்கதால் மார்க்கட்டு, மாச்சுளி முதலிய ரோகங்கள் பற்றாது விடுமென்று சொல்கிறார்.

வெங்காயத்துக்கு உணர்ச்சியதிகம். கெட்டகாற்று விஷக்காற்று முதலிய வியாதி வித்துற்றைத் தார்க்கந்த வாயுக்களைக் கிரகித்துக்கொள்ளும் ஆக்ட்டிவ் சக்தி அதற்கு மிகவும்முண்டு. வார்திபேதிசாலத்தில் வீட்டுக்கு வீடு வார்திபேதி காண, ஒரு வீட்டில் மட்டும் அந்த வியாதி காணவில்லை. இந்த வீட்டில் என்ன விசேஷமென்று பார்த்தபொழுது, அங்கே வெங்காயம் வலையில் கட்டி மாட்டியிருக்கக் கண்டார்கள். அதைப்பார்த்ததில், அதுவெல்லாம், அமுழியிருந்தது. விஷவாயுவையெல்லாம் அது கிரகித்துக்கொண்டு விட்டது. ஆகையால், அமுகின வெங்காயத்தை உபயோகிக்கவே கூடாது. அதில் என்ன வியாதிவித்துகள் சேர்ந்திருக்குமோ, வெகு ஜாக்கிரதையாக விருக்கவேண்டும். இதெல்லாவற்றிலும் மனோதைரியம் எல்

லாபியாதிக்கும் வகைண்ட ஒன்றுதம். மறு
வன் உண்மையாக மாணாருபிபே பன்றி
தேவாருபி பல்ல. ஆகையால் மனசு அருத்
ருப்பமவனிருந்தால், தேவத்தது வியாதி
பிடிக்காது. சந்தர்ப்ப விசேஷங்களால் நே
ர்ந்த தேவியாதினும் அவனை மிகவும் பிடி
க்காது சிங்கரத்தில் தீர்ந்துவிடும்.

LADIES' COLUMN.—மாதர் பக்கம்.

சென்னை ஷரீந்து மாதர் சங்கம்.

சுதேசாபிமானம்.

(ஸ்ரீமதி அம்மணி அம்பாள் படித்த வியாஸம்.)
பிரியாகோதரிகளே,

மனுஷ்யானுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்
களில் சுதேச அபிமானம் என்பது முக்கியபா
னது. ஸ்வதேச அபிமானமில்லாத ஒரு மனு
ஷனுடைய ஸ்திரீயாவது எந்தப்பாக்கத்திலும்
இருக்கபாட்டார்கள். உதாரணமாய் நாம்
வேலைநிமித்தமாகவோ வேறு காரணத்தினு
லோ வேறு தேவர்களுக்கோ அல்லது ஊர்
களுக்கோ போகவேண்டியதானும் நம்முடைய
சொந்த ஊர் (அதாவது நெடுகொளைய வலி
ந்து வந்த ஊர்) போய்ச்சேரவேண்டுமென்று
ஆசை உண்டாகிறது. அதேமாதிரியாக நம்
முடையது என்கிற ஒவ்வொரு வஸ்துவின்
பேரிலும் நமக்கு அபிமானமுண்டாகிறது.
எல்லாவற்றையும் சுமாய்ப்பாவிக்கும் தவ
ளுனிகளாய் நாம் இருந்தால் தவிர மனுஷ்
யானுக்கு நம்முடையவஸ்து என்கிறதில்
இருக்கிற அபிமானம் போகாது. அவரவர்
கள் இருக்கிற ஊர் சிறு கிராமமாயிருந்த
போதிலும் கூட அவர்கள் அதேமேய சிலாகி
த்துப்போகவது அவர்களின் அபிமானத்தினு
லேதான். பட்டணங்களிலிருப்பவர்கள், எவ்
வளவு புழுதியும் காக்கடைசாற்றமுமுள்ளதா
யிருந்தாலும், பட்டணவாஸத்திற்கு சமரவம்
கிடையாது என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.
நம்முடைய குற்றத்தைகள் அழகில்லையெருக்
தாலும் நமக்கு அபிமானம் பேசுகிறதா! இக்
னால் நமக்குத்தெரிந்த தென்னகமெனில் நம்
முடையது என்கிற விஷயம் வந்தமாதிரிக்
தல் எது எப்படி இருந்தபோதிலும் நமக்கு
அபிமானம் உண்டாகிறது. அப்படி யிருக்க
நம்முடைய தேசம் என்கிற விஷயத்தைப்
பற்றி நமக்கு அபிமானமிருக்கிறதில் என்ன
விசேஷயிருக்கிறது. இருக்கவேண்டியது
தானே. தேசாபிமானம் என்கிற விஷயத்

தில் நம்தேசத்தான் இப்போ தீழ்ந்துதிடிலி
ருக்கிறது.

ஏனென்றால் இவர்களுக்கு தேசாபிமானம்
என்பது இருந்தபோதிலும் அதைக்காட்டக்
கூடிய செய்கைகளை செய்கிறதில்லை. தேசாபி
மானத்தைக் காட்டக்கூடிய செய்கைகள்
என்றால் என்னவென்று பலமான சந்தேகம்
பிறக்கலாம். அவைகளைச் சந்தர்ப்ப விஸ்தாரமாய்
க்கூறலாம். நம்முடையதேசத்தில் ஏழைகள்
அதிகமாயிருக்கிறார்கள். பஞ்சம் அதிகமாய்
பிடிக்கிறது. இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம்
என்ன? இவ்விஷயத்தைப்பற்றி சற்று ஆழ்ந்து
போசித்தால் இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம்
சீமைச்சாக்குகள் வந்து குவிந்து அதனால்
கைத்தொழில் நசித்துப்போனதே என்று
தெரியவரும். இன்னும் ஒரு காரணம் நம்
தேச ஆசிர மினைபொருள்செய்தல் ஏற்றுமதி
முதலில் கைத்தொழில் கிருத்தியைப்பற்றி
தான் நாம் கவனிக்கவேண்டியபடி. ஸ்திரீக
ளாவியவரம் இவ்விஷயத்திடுசெய்யவேண்டிய
தென்ன என்பதை ஒவ்வொருவரும் தனக்கு
த்தானே தீர்ப்பானய்செய்துகொள்ளவே
ண்டும். நாம் அந்நியதேசவஸ்துவை விலக்கவே
ண்டும். அந்நியதேச வஸ்துவைவிலக்குவதில்
ராஜத்துரோகமான செய்கை ஒன்றுமில்லை.
நாம் தாராளமாய் செய்யலாம். கூடியவரை
யில் சுதேசவஸ்துவை வாங்கிநாம் ஆதாரிப்
போரமுள்ள மேல்மேலும் கைத்தொழில்
கிருத்தியுக்குக் காட்டி ஏழைகள் தீர்க்கஇட
முண்டு. பரதேசசாமான்கள் பார்வைக்கு
பண்பனப்பாயும் சிங்கரத்தில் நரசத்தை
அடைபக்கூடியதாயும் கிலை ஸரஸமாகவும்
அகப்படுகிறது. இந்தக்காரணத்தை உத்தே
சித்து நாம் அவைகளையேவாங்கினால்ம்தேச
கைத்தொழிலாளிகள் முன்னுக்குவருவதெப்
படி? இதரதேசத்தவர்கள் யந்திர உதவியால்
வேலைசெய்து பெருமுதல் வைத்து வேலையை
நடத்துவதனால் சொல்பவிலக்கு கிற்கிறார்
கள். தற்காலத்தில் கொஞ்சம் கிலை அநக
மாயிருந்தபோதிலும் நன்றாய் கைத்தொழில்
முன்னுக்குவருமனவும் எப்படி ஒருவன்
தன் பிள்ளையை சிந்தாலத்தில் தனக்கு
உதவிசெய்வான் என்று நினைத்து எவ்வளவு
செலவு செய்தும் படிக்கவைக்கிறானோ அது
மாதிரியாக நாம் எல்லாரும் ஒத்தாசை செ
ய்யவேண்டும். இச்சிறு பிரச்சாரத்தை தயவு
டன் கேட்ட சகோதரிகளுக்கு நன்றி உள்
வனராயிருக்கிறேன்.

AGRA.

ஆக்ரா

இந்த நேசத்தில் பூர்விகமானதும் அல்ல காரமானதும் தேச சரித்திரத்தில் முக்கிய மாய்க்குறப்பட்டதுமான பட்டணங்களில் இந்த ஆக்ராவும் முக்கியமான பட்டணமாக லால் இதைப்பற்றி வரம் கேன்விப்பட்டதில் மட்டும் திருப்தியடையாமல் நேரில் சென்று பார்த்து, ஆநந்தமடைந்து, அப்பட்டணத் தின் சிறப்பை எழுதி முடியுமோ வென்ற ஆசங்கையினால் ஒவ்வொன்றையும் சரிஸ் தாரமாய் எழுதிக்கொள்ளவில்லாமல் எமது புஸ்தகத்தில் சுருக்கமாய்க் குறித்துக்கொ ண்டவைகளை நமது சிந்தாமணியைப் படிப்ப வர்களும் படித்து சந்தோஷமடையுமாறு வரைபலானோம்.

இப்பட்டணத்திற்குச் செல்லவேண்டுமானால் சென்னை இருப்புப்பாதையில் பெரிப சந்திப்பு ஸ்டேஷனாகிய அரக்கோணத்திலிருந்து ரேச் சூர் வரையில் சென்று ஜி. ஐ. பி. இருப்புப் பாதை மார்க்கமாய் வரடி, டோண்டு, மன் மாத், புஷாவல், இடார்சி, ஜான்சி முதலிய சந்திப்பு ஸ்டேஷன்களின் வழியாய் நேர்வடக்காகச் சென்றால் ஒருவாரத்தில் போய்ச் சேரலாம். நாம், ஸி, பிரயாகை, அபேந்தி, லக்னோ, கான்பூர், டில்லி முதலிய இடங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மட்ரா (மதரா) மார்க்க மாய் இந்த நகரத்தை யடைந்தோம். இவ்விடத்தில் ஆக்ராகோட்டை, ஆக்ராஜக்ஷன் என்பதாக இரண்டு ஸ்டேஷன்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனும், வேண்டிய இஸ்தாரகமும் அழகும் பொருந்திய கட்டடங்கள், ஆக்ராயோர்ட் என்ற கோட்டை, ஸ்டேஷன் பட்டணத்தின் மத்தியில் ஜிம்மா மசூதி என்ற கோரியின் கட்டடத்திற்கு சம்பந்தமிருக்கிறது. இந்த ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்த தெருவே பெரிய கடைத்தெருவு. பிரயானிகளின் செளகரியத்தின் பொருட்டு ஸ்டேஷனுக்கு வெளியுமுதத்தில் ஒரு பத்தி யமானகிடத்தில் எப்பொழுதும் டிக்கட்டுகள் விநியோகப்படுகிறது. டிக்கட்டுப் பெற்றவர்கள் 24-மணி நேரத்திற்குள்ளாக வண்டியில் ஏறிப்போகலாம். தினத்திற்கு இவ்விடத்திலிருந்து புறப்படுகிறவ்வொரு பாதையிலும்

ஐந்து அல்லது ஆறுவண்டிகள் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறபடியால் பிரயானிகள். தங்கள் செளகரியம்போல் டிக்கட்டுகள் பெறுதற்கொண்டு இவ்விடமான வண்டிகளில் புறப்படுகிறார்கள்.

இந்த ஆக்ரா பட்டணமானது லெப்டி நெண்ட் - கவர்னருடைய ஆளுகைக்குட்பட்ட வடமேற்கு மாகாணத்தில் ஒரு டிஸ்திரிக்ட்டின் பிரதானபட்டணம்.

இந்த டிஸ்திரிக்ட்டிற்கு வடக்கே மட்ரா ஜில்லாவும், கிழக்கே மணியூர் என்ற ஜில்லாவும், தெற்கே டோல்பூர் என்ற இராஜ்யமும், மேற்கே பரதப்பூர் (Bharatpur) என்ற இராஜ்யமும் எல்லைகளாய் அமைந்திருக்கின்றன. இந்தப் பட்டணத்தை யடுத்து பழமூலதனமானது கமார் அராமையில் அகலத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும் பூமி மட்டத்திற்கு அதிகம்தாழ்ந்து ஓடுவதால் பாசன் வேலைகளுக்கு அந்நதியின் ஜலம் உபயோகப் படுத்தப்படுவதில்லை. இந்நகரத்திற்கு சுற்ற வடக்காக ஒரு அணைகட்டி, இந்நகரின் ஜலத்தை ஒரு கால்வாய் மார்க்கமாய்க் கொண்டுவந்து சாகுபடிக்கு உபயோகிப்பதாயிருந்தால் ஏராளமான பூமிகளில் நஞ்சைச்சாகுபடி செய்யலாம். விசேஷ இலாபத்தைக் குடிகள் அடையவும், கவுரன்மெண்டாருக்கு அரசிதர அதிகப்படவும் காரணமாகும். கிளற்றித் தண்ணீரை இறைத்தே கோதுமை, துவரை, கசகசா முதலியபல தானியங்கள் விளைவிக்கப்படுகின்றன. பருத்திஏராளமாகப் பயிரிடப்படுகிறது. குடிகள் அநேகமாய் வியவசாயிகளேயன்றி பழமாய் முதலிய நகரங்களிலிருப்பவர்கள் போன்று கைத்தொழில், வியாபாரம் முதலியவைகளை கைக்கொண்டவர்களன்று.

இப்பட்டணத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கிற பட்டிப்புர், சிக்கிரி என்னும் மலைத்தொடர்களில் வெட்டி வெடுக்கப்படும் செந்திரமானகற்களைக் கொண்டுவந்து செதுக்கி வேண்டியமாதிரி உருவாக்கி கட்டப்படுகிற ஒவ்வொரு கட்ட வேலைகளுக்கும் உபயோகிக்கிறார்கள். இக்கற்கள் நயப்படுத்தவதற்கு அதிக அறுகல் மானதாகவும், கட்டவேலைகளுக்கு மிகுந்த உறுதியும் வன்மையுமுள்ளதாயிருக்கிறபடியால், இந்த பிராந்தியங்களில் இக்கற்களால் கட்டப்பட்ட கட்டடங்களை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

யமுனாதிக்கு இரண்டு அடுக்குகள் வைத்து ஒருகிரோதமான பாலம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. கீழ்புறத்திலுள்ள அடுக்கில் ரயில் வண்டிகள் செல்கின்றன. மேலடுக்கில் ஜனங்களும், குதிரை, எருதுகளால் இழுக்கப்பட்ட வண்டிகளும் செல்லுகின்றன. இந்த பாலத்திலிருந்து சுமார் எழுபதடி உயரத்தில் மூன்று மைலில் நீளமுள்ள ஒரு பாறை போட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப்பாறை நேராக டாஜ் மஹால் என்ற கிரோதமான கட்டடம் வரையில் செல்லுகின்றன. இவ்வளவு அகலமும் நீளமுமுள்ள பாறைப்பாறையு ஒருகிரோதமான பலகைக்கற்களால் பரவப்பட்டு அதிக உறுதியையும் ரூப்பை களங்கள் தங்க இடமின்றியும் வெகு இலக்ஷணமாகக் காணப்படுகின்றது. இந்தப்பாறையைப்போல் பட்டணத்திற்கு மத்தியில் சிற்சில தெருக்களில் கற்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். இப்பாறைகளில் வண்டிகள் ஓடும்பொழுது பாறைகளின் மேல் ஒவ்வொருபுறமே சப்தமுண்டாகின்றன. இப்பாறைகள் போடப்பட்டு இருந்து வருஷமாயிற்றென்று சிலரும், இரண்டாயிரம் வருஷமாயிற்றென்று சிலரும் கூறுகிறார்கள். பாறைகளிருக்கப்பட்ட விதிதியை நேரக்குங்கால் சுமார் 300-400 வருஷங்களுக்கு முந்திப்போடப்பட்டிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. யமுனை நதிக்கரையில் ஸ்ரீராமபாளையங்களுக்கு உபயோகமாக பல தர்மகுணசிலர்கள் ஏராளமான திரவியச்செலவு செய்து அனேகபடிக்கட்டுகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படிக்கட்டுகள் பலசமயங்களில் உபயோகப்படுத்தாதாய் யமுனையில் ஜலமானது வற்றிப் படிக்கட்டுகளுக்கு வெகுதூரத்தில் ஓடுகிறது. அப்பொழுது பண்டங்கள் என்ற ஜாதியார் தங்களுடைய பலகைகளையும், வெயிலுக்காகப் போட்டுக்கொள்ளும் குடியிருக்கையும், பெருங்குடைகளையும் நதியின் ஜலத்திற்கு சமீபத்தில் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமத்திற்கு வருகிறவர்களை உபசரித்து தங்கப் பலகையின்பேரிலிருந்து யமுனையை, ஜப்பமுதலியவைகளை செய்யச்சொல்லி, அதற்குக்கூடியாக கொடுத்ததைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

இந்த யமுனாதிக்கரையில் இப்பொழுதும் காணப்படும் சிற்சில பழஞ்சுவர்களைப்பார்வையிட்டால், இப்பட்டணமானது முங்காலத்

தில் எவ்வளவு பெரியதாயிருந்திருக்குமோ எப்போர்க்கொத்த மாடமானிகைகளால் நிறைந்துள்ளதெனினோ, எப்போர்க்கொத்தகனையவர்கள் குடியிருந்தார்களோ என்று பிரமிக்கும்படியான அப்போர்க்கொத்த கற்களால் சுண்ணாம்புச்சார்த்திட்டுக் கட்டியதாயும் 5-6 அடி அகலமுள்ளவைகளாயும் காணப்படுகின்றன. பலர் கூறுகிறபடி இப்பட்டணமானது முன்னொருகாலத்தில் எட்டமைல் நீளமும் 5 மைல் அகலமுமுள்ளதாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்று நம்பப் போதிய காரணங்களும், அடையாளங்களும் காணப்படுகின்றன. முந்தியிருந்தபட்டணத்தில் பாதிபாகமே இப்பொழுது பட்டணமாக விளங்குகிறதென்று சொல்லலாம்.

இந்நகரத்தில் நடுநாயகமாக விளங்கும், கோட்டையிலிருந்து வடமேற்காக பட்டணத்திற்குள் செல்லும் தெருவு மிகவும் அழகானது. இத்தெருவின் இருபுறமும் ஐந்து, ஆறு அடுக்குகளுள்ள மெத்தைவிகைகளாலும், கூடகோபுரங்களுள்ள மாணிக்கங்களாலும், சிங்கரமான கட்டடங்களாலும் காணப்படுவதன்றி அகையகலில்பல வியாபார லுத்தகசாலைகளும் வைக்கப்பட்டு, எப்பொழுதும் இத்தெருவில் ஜனங்கள் கணக்கிடமுடியாதபடி வந்துபோய்க்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இத்தத்தெருவும் பலகைக்கற்களால் பரவப்பட்டிருக்கின்றது. 'சவுக்' என்ற கடைத்தெருவில் உணவுப்பொருள்கள் மலைமலையாக குவிக்கப்பட்டு வெகுசகாயமாக விற்கப்படுகின்றன. சாயந்திரவேளையில் இச்சவுக்கண்டை ஜனக்கூட்டம் அதிகரித்து தெருவுடன் செல்விறவர்களுக்கு வழியாகப்படுவதே கட்டடமாய் கிடிகிறபடியால் போலீஸ்காரர்கள் சதாஜனக்களை குண்டாந்தடியை துண்டிக்கொண்டு ஐர்! ஐர்! என்று கவிக் கொண்டும், நிற்பலர்களை தள்ளிவிட்டுக்கொண்டுமே இருக்கிறார்கள். இச்சவுக்கிலிருந்து கிழக்காக மற்றொருதெருவு செல்லுகிறது. இத்தத்தெருவும் மெத்தைவிகைகளாலும் கூடகோபுரங்களாலும் வெகுவிநோதமாகவே காணப்படுகிறது. இத்தவிகைகளின் மெத்தைகளின் பேரில் பைஜாதிபாரண தாசிகளும் வேசிகளும், குடிப்புக்கு, தெருவில்செல்லவர்களுக்குத் தோன்றும்படியாகச் சோபா, நாற்காலி, முதலியவைகளின் பேரிலுட்கார்த்து வீணை, பிடிச் முதலிய வாத்தியங்களுகளை வைத்து

க்கொண்டொடியும், உல்லாசமாக உலாவிடும், கேள்வினைப்படி, ஆட்டமுதலிய செய்கைகளில் குடிக்கொண்டவர்களாய்த் தோற்றப்படுகிறார்கள். இப்படியே ஒவ்வொருதெருவின் விநோதத்தையும் கூறின் வியாசம் இயற்குமென்றஞ்சி விடலானோம்.

இந்த நகரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சில கட்டடங்கள் தேர்த்திற்புகளும் மேல்சாட்டுஇன்ஜினீர்களும் வியக்கத்தக்கவைகளாகவும், பூலோகத்திலுள்ள ஏழு ஆச்சரியங்களில் ஒன்றாகிய Taj Mahal டாஜ் மஹால் என்ற அற்புதமான கட்டடத்தை யுடையதாயும், மகாதர்மதிலும் ஜீவகாருண்ணியருமான ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியின் சமாடியும், இன்னும் பற்பல சிறந்த கட்டடங்களுமியிருப்பதால் உலகத்தின் விநோதங்களைப் பார்க்க எண்ணமுன்னவர்களாய் வெளிப்புறப்படுகிற ஒவ்வொருவரும் இவ்விடத்திற்குவந்து எட்டு அல்லது பத்தாவள் தங்குவதால் விட்டுவாடகை அதிகப்பட்டிருப்பது அதிசயமென்றென்கருதலாம்.

கோட்டை.—இது சுமார் 700 வருஷங்களுக்குமுன் பட்டிப்பூர் மலையில் வெட்டி எடுக்கப்பட்ட சென்னிமனை கற்களால் ஆகப் பரப்பாஷா அவர்களால் கட்டப்பட்ட ஒரு அந்தமான பெரிய கட்டடம். இது யமுனை யாற்றின் ஓரமாக சுமார் 5 பர்ஸாந்து நீளமும் இரண்டரைபர்ஸாந்து அகலமுமுள்ளதாய், சுமார் 45 அடி உயரமும் 20 அடி அகலமுமுள்ள மதில்களால் சூழப்பட்டதாயும், சுற்றியும் பலவிதமான வளைவுகளுடன் பெரும் அசுமோமெக்கியது. இந்த அகழில் யமுனையாற்றின் ஜலத்தைக்கொண்டெவர வறியும் செய்திருக்கிறார்களாயினும், இப்பொழுது அகழில் ஜலம்விடப்படுவதில்லை. இப்பொழுது இந்தக் கோட்டைக்குள் கொஞ்சம் பட்டாளம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குள்ளிருக்கிற Motee Masjid முத்த மஸ்ஜித் ஷாஜீஹான் கட்டியதென்று தெரியவருகிறது. முன்று வரிசையான 54 வெள்ளைக்கல் ஸ்தம்பங்களையுடையதாய் 540 புருஷர்கள் உட்கார்ந்து ஜபம்செய்ய இடம் குறிக்கப்பட ஒரு பெரிய அறையையும், அதற்கு அடுத்தபுறத்தில் 60 கோஷாஸ்திகள் உட்கார்ந்து ஜபம் செய்ய இடம் குறிக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய அறையை

யும் உடையதாய், விநோதமான ஸ்தூபிகளுடன் வெள்ளைக்கற்களாலேயே 350 அடி நீளமும் 200 அடி அகலமும் கொண்டதான கட்டடம். இதற்கு முன்புறத்தில் விராலமான ஒருமேடையும் அதில் ஜபம்செய்யவருகிறவர்கள் கைகால் முதலியவைகளை சுத்தஞ் செய்துக்கொள்ளத் தக்கதான ஒரு தடாகமும் காணப்படுகிறது. இந்தக்குளத்திற்கு யமுனையாற்றிலிருந்து குளாய்முலமாய் ஜலம்வருகிறது.

ஷாஜீஹான் அரண்மனை.—இதுவும் வெள்ளைக்கற்களால் கட்டப்பட்டது. தரை வெள்ளை கருப்புச் சதுரக்கற்களால் பாவப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அரண்மனையின் ஓரையானது கட்டடத்தின் சுவர்களிலும் மூலைகளிலும் பெர்ன்முலாப்பூச்சினால் பூக்கொடி வேலைகள் செய்யப்பட்டிருத்ததாகவும், கலகத்தில் பரதப்பூர் கொள்ளைக்காரர்கள் அவைகளை சுரண்டிக்கொண்டுபோய்விட்டதாகவும், பிறகு அந்த மாதிரி பெர்ன்முலாமிடமுன்று அடி நீளத்திற்கு இவ்வளவாகுமென்பதை யறிய அக்கிலைவர் செய்துபார்த்ததில் 3000 ரூபாய் செலவானதாகவும், தெரியவருவதுடன் பிந்திமுலாமிடப்பட்ட பாதம் மட்டும் இன்னவையளவில் காணப்படுகிறது. இதற்கு அடுத்த பக்கத்தில் ஷாஜீஹான்மனைவியர் வாசஞ்செய்த அறைகளும், படுக்கை அறையும், அவ்விடத்திலிருந்தே ஸ்னானத்திற்கு யமுனையாற்றுக்குச்செல்லும் பிவ்வறை யுயிருக்கின்றன. இதில் படுக்கை யறை அதி அற்புதமானது. மூலை முடக்குகளில்லாமலும், மேல் பாகம் வில் வளைவாகவிரிந்து வெள்ளைக்கற்களாலேயே கட்டப்பட்டு சுவர் முழுவதும் சிகப்பு, வயிம், பச்சைமுதலிய நற்களாலேயே பதிக்கப்பட்ட இரண்டு புறத்திலும் விராலமான இரண்டு கட்டடங்கள் போடும்படியாக மேடைகளமைத்தும், மத்தியில் கிணத்தவடவன் ஸ்ரீரங்குசெய்யத்தக்க விதமாகமைத்த தண்ணீர் வெள்கீர் குழாய் கட்டப்பட்டது. தொட்டியை யுடையதாய், கட்டப்பட்ட கட்டடம். இதற்கு சமீபத்தில் ஒருவன் காவலாக இன்றும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான். இன்னுக்கு ஒரு அறை கொடுத்த விட்டால் உள்ளே கட்டிக்கொண்டுபோய் தீபமேற்றி செவ்வையாகக்காட்டுகிறான். அப்படி பார்க்கும்பொழுது நாம் உண்மையாக

வே ஒரு கட்டத்தை பார்த்திறுமென்ற எண்ணம்மற்று கனவுதான் காண்கிறுமென்ற எண்ணமுண்டாய் பிரமிக்கச்செய்திருது. கீழ்து தேசத்தில் கட்டிக்கொண்டிருக்கப்பட்ட துணிகளை பலவித மிதத்துடன் ஜவலிப்பதால், அதை நேரில் பார்த்தவர்களுக்கே பன்றி மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு கூடியும் அதின் இலகூணம் இவ்விதமானதென்று அறிவது சாத்தியமன்று. இதற்கு அடுத்த அறை தூஜிதான், ஷாஜிதான் மனைவி உடுக்கும் அறை. இதில் வெள்ளைக்கற்களால் கட்டப்பட்ட சுவற்றில் நகை நடிகைகள் வைக்கும் பெரியதும் சிறியதுமான பல அறைகள் காணப்படுகின்றன. இப்படி பல அறைகளும் மேடைகளும் காணப்படுகின்றன.

திவானியம்.—இது ராஜாங்கவிஷயமான யோஜனைகள் செய்யப்பட்ட பெரிய ஹால். சுமார் 100 கஜ நீளமும் 30 கஜ அகலமுமுள்ளது. வெள்ளைக்கற்களாலேயே கட்டப்பட்டது. இரட்டை ஸ்தம்பங்களாகவே நான்கு வரிசையாக 40 ஸ்தம்பங்கள் வைத்து மேல் பாகத்தில் பலவித சித்திரங்கள் செய்தும், இதற்கு மேல் புறத்தில் ஸ்திரீகள் நின்று பகர்க்கும்படியாக வெள்ளை கற்களில் செய்த திரைபோன்ற மறைவுள்ள இரண்டு சிறிய அறைகளுடன் கூடிய பெரிய கட்டடம். இந்த மண்டபத்தில் இராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடன் ஆக்பர் உட்கார்ந்து பல விஷயங்களைப்பற்றி யோசிப்பது வழக்கமாம்.

ககீல மாஸ்கு.—இது இராஜ்யத்திலுள்ள பெரியதனக்காரர்களுடன் சேர்ந்து ஆலோசனை செய்யப்பட்ட அறை. இதுவும் மூன்று வரிசையான 24 ஸ்தம்பங்களுடன் கூடிய பெரிய ஹால். வெள்ளைக்கற்களாலேயே கட்டப்பட்டது. இந்த அறைக்கு எதிர் புறத்தில் 40 அடி சுற்றளவுள்ள ஸ்பாடக்கல் சிறந்ததாகத்தெரியவருகிறது. இப்பொழுதும் ஒருமேடையின்மேல் 40 அடி சுற்றளவுள்ள ஒரு கருங்கல் போடப்பட்டிருக்கிறது. இக்கல்லின் பேரிது உகர்ந்து பார்த்தால் 60 அடி பள்ளமான 5-6 பள்ளத்தாக்குகள் சற்றியும் காணப்படுகின்றன. இந்த பள்ளம்

களில் புலி, யானை முதலிய மிருகங்களைச் சண்டைக்குவிட்டு ஆக்பர் மேற்படி கல்லின் பேரிது உகர்ந்துகொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பது வழக்கமாம். மற்றும் சிலபள்ளங்களில் பெரும் மீன்கள் விடப்பட்டிருக்குமாம். இந்த கல்லிற்கு அடுத்த கட்டடமாகிய இந்து ராஜஸ்திரிகளை வைத்திருந்த அறைச்சுவற்றின் பேரில் 15 அங்குல சுற்றளவுள்ள பிரங்கிக்குள் பொய்த்து துளைத்தவனை இன்றும் காணப்படுகிறது.

இந்த ககீல மாஸ்குக்கு எதிரில் வடமேற்குமாகான ஸெப்புகெண்டு கவர்ணராக்சி ருந்த மில்லர் J. R. Colvin என்ற ஐரோப்பியருடைய தேகம் அடக்கம் செய்யப்பட்டு கல்லும் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிர ஷாஜிதான் ஸ்கானஞ்செய்த வந்த பெரிய கல் தொட்டி யொன்றும் காணப்படுகிறது. இது சுமார் 5 அடி உயரமுள்ளதாய் மேலே ஏறிச் செல்ல ஈன்கு படிக்கல் வைத்து மிகவும் இசைவானதாய் செய்யப்பட்ட கல் தொட்டி.

இவைகளை எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு வந்தால் பேர்பெற்ற சோமநாத் கோவில் தலைவாயிலின் தவடி சுமார் 25 அடி உயரமும் 16 அடி அகலமுமுள்ளது. இதை இவ்விடத்தில் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறார்கள். இது சந்தாமரம் என்பதாகவும், கோர்க்கப்பட்டிருக்கிற ஆணிகள் வெள்ளி என்பதாகவும் தெரியவருகிறது. இது இவ்விடத்திற்கு வர வேண்டிய காரணம் தெரியவில்லை.

ஆகவே, இந்த கோட்டைப்போன்ற பலமானதும் அதிக வேலைப்பாடுள்ளதும், அநேக கிசித்திர கிநோதங்களைக் கொண்டதுமான கோட்டை அந்த தேசத்திலேயே இல்லா என்று கூறலாம். இந்தக்காரணத்தைக்கொண்டே இப்பொழுதும் இந்தக்கோட்டைக்குள்ளிருக்கிற கட்டடங்களை கவரன் மெண்டார் இடிக்காமல் காப்பாற்றி வருவதுடன் இதற்குள்ளாகவே இந்த ஜில்லா கஜாறு வையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

T. C. வெங்கட்டசுமணய்யர்.

*அவிழ்த்துவிட்டகமுகை.

(தொடர்ச்சி. 4-வது.)

—.(*)—

திருச்சிணுப்பள்ளிக்குப் போனதில் எனக்கு ஏற்கனவே இருந்த கஷ்டங்கள், இன்னும் அதிகமாகின. அந்த ஊரைப்பார்த்தாலே எனக்குப்பிடிக்கவில்லை. குரியனுடைய ஏற்கனவே உக்கிரமான வெயில்போதாதுபோல் அவ்வெயில் மலைக்கோட்டை என்று சொல்லப்பட்ட பரையின் மேல் தாக்கி அங்கிருந்து எதிர்த்து வருந் தானதுடன் சேர்ந்து பகலில் தலையெடுக்க லொட்டாமல் கொளுத்தியும், தெருக்களில் கூழாங்கலைப்பரப்பிப் பராதபோட்டிருக்கும்மாதலால் காலில் செருப்பில்லாமல் நடந்தால் கூறிய கற்கள் ருத்தியும், செருப்புப்போட்டு நடந்தால் மழுங்கிய கற்கள் இடறிவிழச்செய்யும், திருச்சிணுப்பள்ளிக்குப் பூர்வநாமம் திரிசிரபுரம்; அதாவது திரிசிரஸ் என்றராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்ட ராக்ஷசன் குடியிருந்த இடபாம். ஊரைப்பார்த்தாலே ராக்ஷசன் குடியிருந்த இடமென்று நன்கு விளங்கும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு வீடுமனித்தனித்தெருவாக இருக்கும், திரிசிரஸ் என்னும் ராக்ஷசனும் ரூர்பட்டணக என்னும் ராக்ஷஸியும் அப்பட்டனத்திலுள்ள வீடுகையெடுத்து உயரவிரி பெயர்ந்து அம்மானை ஆடினார்களாம். பாதி ஆட்டத்தலையேராய லக்ஷ்மணர்கள் யுத்தத்துக்குவந்து விட்டமையால் வீடுகளைகிற அம்மானைகளை எயிர்த்து எயிர்த்தப்போட்டுவிட்டு சண்டைக்குப் போய் மடிந்தார்களாம். ஆதலால் தான் இப்போழுதம் வீடுகள் மூலைக்கொன்றாய் நிற்றின்றனவாய்; என்று காவேரி மாகாந்தியத்தில் திரிசிரபுரஸ்தல்புராணத்தில் இர்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்டான் வீதி என்று சொல்லப்பட்ட தெரு எல்லாவற்றிலும் பெரித்தெரு; அதில் இரண்டு வண்டிகள் எதிரே வந்தால் ஒதுக்கி ஓட்ட இடங்கிடைபாயது. ஆதலால் அந்தக் கோடியில் வண்டி துறையும் போத எதிர்க்கோடியில் ஏதாவது வண்டி வருகிறதா என்று பார்த்து துறையேவென்றும். இரவில் இரு

ட்டு வேளைகளில் தெருவில் போடப்பட்ட ராந்தல் தன்னைக்கற்றிலும் மூண்டுகொண்டிருக்கும் இருளை வழிநடப்பவர்க்கு நன்றாய் எடுத்துக்காட்டி “இதோ பார் இருள், ஜாக்கிரதையாய் நடந்துபோங்கள்” என்று எச்சரிக்கும். ராந்தலின் எச்சரிக்கையைக் கவனிக்காது அஜாக்கிரதையாய் நடந்து போனிலோ நடுத்தெருவில் வின்று கொண்டே தூங்கும் நம்போன்ற அவிழ்த்துவிட்ட கமுகைகள் மேல் இடறிவிழவேண்டும். வீடுகளிலுபடுக்கை அறையின் ஜன்னலுக்குப்பக்கத்தில் சாக்கடையும், சமையலறைக்குப்பக்கத்தில் கலிசமாகக்கட்டப்பட்டிருக்கும். விட்டில் குடியிருப்பவர்களுடைய சம்சாரங்கள் விறுத்தியடைந்தாலும் அடையாவிட்டாலும் மூட்டுப்பூச்சி, கொசுக்களுடைய சம்சாரங்கள் தராளமாய் விறுத்தியாகிக்கொண்டிருக்கும், திருச்சிணுப்பள்ளி மூட்டுப்பூச்சிகள் வெகுத்திரசாலிகள். இரவில் அவைகள் கடிபொறுக்க மாட்டாமல், படுக்கையவிட்டு முத்துகளைக் கேற்றினால், செருப்புக்குச்சியை இழுத்து விளக்கில் செருப்புப்பிடிப்பதற்குள்ளாக அவ்வெளிச்சத்தைக் கண்டவுடனே எல்லாமூட்டுப்பூச்சிகளும் நம் படுக்கைவிட்டுச் சுவற்றிலேறித் தங்கள் வளைகளுக்குத் துறைந்து விடும். ஆனால் அவ்வூரிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் பட்டிம் எப்படியோ அப்பூச்சிகளுக்குமத்தியில்தான் தூங்குகிறார்கள். ஒருக்கால் அப்பூச்சிகள் தங்கள் மனிதர் இன்னொருன்றும் அயல் மனிதர் இன்னொருன்றும் தெரிந்து உபத்திரவிக்கின்றனவோ என்னவோ. ஆதலால் நானும் என்னைப்போல் அயலுரப்பினர்களாகிய சிலரும் இரவில் எங்கள் ஜமுக்காளங்களை உதறி எடுத்துக்கொண்டு போய் காவேரிப் படித்துறையில் படுத்துக்கொள்ளவது வழக்கம். அங்கே கருங்கல் தரையதலாலும்தீயிலென்று கீர்க்காற்றடிக்கு மாதலாலும் கொசு மூட்டுப்பூச்சிகள் வாரா, திருச்சிணுப்பள்ளிப் பையனொருவனை ஒரு தடவை எங்களுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்தேன் அவன் அங்கே தங்கியிருந்த மூன்றாநாளும் தனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை என்று முறைப்பிட்டான். ஏனென்று கேட்டதற்கு “திருச்சிணுப்பள்ளியில் மூட்டுப்பூச்சி கடிப்பது உடம்பை சொரிந்து

கொடுப்பது போலிருப்பதுடன் நம்மையும் சொரிந்துகொள்ளச்செய்யும். மேலும் மூட்டிப்பூச்சி நம்மிருந்ததை சாப்பிட்டுவிடுவதனால் நம்மக்கு ஒர்வித அயர்ச்சி உண்டாகி நித்திரை நன்றாய்வரும். இக்காரணங்களில்லாமையால் இங்கே தூக்கம் வரவில்லை” என்றான்.

பள்ளிக்கூடத்துக்கருகாமையால் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பிராமணப்பிள்ளைகள் சாப்பிடுவதற்கென்று ஒருகூட்டம் ஏற்படுத்தி சமையற்காரர்களும் வேலைக்காரர்களும் மணியகாரர்களும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அருளுக்கு ஆறு ரூபாய் கொடுத்து சமையற்காரப்பிள்ளைகள் அங்கே சாப்பிட்டார்கள். திருச்சிணுப்பள்ளியில் கற்பாறை நிறைந்த நிலங்களில் விளைந்த செல்லாதலால் அரிசியில் படிக்குப் பாதி கல்லாகவேயிருக்கும். ஒரு பிடிசாதம் கிழுக்கினால் அங்கு இரண்டு கல்லுக்குக்குறையாமல் அகப்படும்கிளகெட்டிக்காரப்பிள்ளைகள் சாதத்தைக் கடித்துசாப்பிட்டால் தானே கல்லகப்படுகிறதென்று நினைத்துக் கடிக்காமலே கிழுக்கிவிடுவார்கள். எனக்கு அப்பாப்பிள்ளைகளைத் தெரியாது. கடித்துத்தான் சாப்பிட்டதெரியும். பிச்சுார்த்தமாக ஒரே ஒருகல்லை சாதத்தில் கலந்து பரிமாறினாலும் முதற் கவளம் எடுத்தப்போட்டுக்கொள்ளும்போதே அது என்வாயிலகப்படுகிறதென்று வாயில் கல்லகப்படுகிறதாலோ அந்தக்கவளத்தை அப்படியே உமிழ்ந்துவிடுவேன். ஆதலால் கல்லகப்படாத கவளத்தைமட்டுமே சாப்பிட்டு உயிர் தரித்திருந்தேனென்றால் என் உடம்பு எப்படியிருந்திருக்குமென்று நீங்கள் அறிந்துகொள்கீர்கள். ஆனால் என்னையும்நியாமம் என்வாயிற்பில் பூசுந்தருட்டிக் கவாயிகளை யெல்லாம் சேர்த்தால் பெரிய கவாயிக் குன்றுவெயிறிலேயே ஒரு கோயில் கட்டியிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன்.

அங்கிருந்த சமையற்காரர்களிடத்தில் கசி ஆசாரம் என்பது கிடையாது. வினாய் அவர்கள்மேல் பழிசொல்வதில் பயனில்லை. அவ்வளவு தூரம் பார்த்தால் அவர்களுக்கும் கட்டாது. முதற்பந்தி சாப்பிட்டெழுந்ததும் இளைக்கை பெடுத்தெரிந்துவிட்டு அப்படியே மறுபந்தி போடவேண்டியவரும். இருப்பது

ஒரே குழாப்தான். அதற்கு நேராகக் கிழிருக்கும் தண்ணீர்த்தொட்டியில் தண்ணீர் விழுந்தகொண்டேயிருக்கும். அதிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துத்தான் சில பிள்ளைகள் குளித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். சிலர் பல் துலக்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். வேலைக்காரி சமையற்பாத்திரங்களைத்தேய்த்துக்கொண்டிருப்பார் சமையற்காரர்கள் குடிக்க தீர்த்தமும் சமைக்க ஜளமும் செண்டுபோவார்கள். குழாயிலிருந்து நேராகப் பாத்திரத்தில் ஜலம் விழுந்த பாத்திரம் நிறையும் வரையில் யாருக்கும் காத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. அப்படியாகத்துக்கொண்டிருந்தால் வேலை நடவாது. பத்து மணிக்குள் தூறு பிள்ளைகளுக்கும் சாப்பாடு போட்டனுப்பிவிடவேண்டுமாதலால் சமையற்காரர்களுக்குக் காலையில் முழுக்க நேரம் கிடையாது. குளித்தாயிலே தான் சமையற்பார்கள். அப்படியே தான் சாதம் போடுவார்கள். அது எனக்குப் பிடிக்காது. சில சமயம் பகலில் சனம்மத்த சாதத்தை இரவிலும் இரவில் சமைத்த சாதத்தைப் பகலிலுமாகக் கலந்து போடுவார்கள். ஒரே வீட்டில் தூறுபேருக்கு அவசரமாக சாப்பாடு போடுகிறதென்றால் எல்லாவிதமுந்தானிருக்கும். ஆதலால் நான் அதை ஒரு குற்றமாக இங்கெடுத்துச் சொல்லவில்லை. ஆனால் என் மனதாக்கும் உடம்புக்கும் அது ஆகவில்லை என்று சொல்லவந்தேனே யொழிய வேறென்றுமில்லை. ஆனால் சென்னப்பட்டணத்தைப்பார்த்த பிறகு திருச்சிணுப்பள்ளி பாதகமில்லை என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. இப்பொழுது எனக்கெல்லாம் ஒத்துப்போய் விட்டது. உலகமே எங்கும் இப்படித்தானிருக்குமென்றால் அப்புறம் ஒத்துக்கொள்ளாமல் என்னசெய்கிறது? நான் நார்பதுவருஷத்துக்கு முந்திய சமாசாரத்தைச் சொல்லுகிறேனாதலால், திருச்சிணுப்பள்ளியிலிருக்கும் இக்காலத்திய பட்டணலாகிவரும், உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் சமையற்காரர்களும் என் பேரில் கோபத்துக் கொள்ளாமலிருப்பார்களாக.

இம்மாதிரி மனதாக்கு அருவருப்பானசாப்பாட்டை சாப்பிட்டதனாலும் அதையும் வயிறு நிறைய சாப்பிடாமலாவதும் வரை விட்டு ஊர்வந்ததினாலும் எனக்கு ஒரு வரு

வந்துக்கெல்லாம் வியாதிக்கென சாகும் தருவாயில் கொண்டுவந்துவிட்டது. வியாதி மிதமிஞ்சிப் போகிறவரையில் நான் எந்தநப்பனுக்குச் செளக்கியமாயிருப்பதாகவே கடிதம் எழுதிவந்தேன். பிறகு எனக்குப் பூண்டு துக்குப் போகக்கூடச் சத்தியில்லாமற்போகவே உபரத்தியாயிரே பார்த்து “நீ படிக்கவேண்டாம். ஊருக்குப்போ” என்று சொன்னமை யால் என் தோழிப்பிள்ளைகளிலொருவன் என் தகப்பனுக்கும் மாமனுக்கும் (என் குறு அப்பொழுதே கலியாணமாகிவிட்டது) என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி கடிதம் எழுதினான். அவர்கள் அப்படியே வந்து என்னை அழைத்துப்போனார்கள். போய் ஆறுமாதம் யமனோடு போராடினேன். அப்போரில் எனக்கு உற்றதனை யாயிருந்து உதவியவன் என் தாய்தான்.

நான் பிழைத்தெழுந்திருக்கிறவரையில் அவன் துபிலிபயான். நான்கண்ணையும் போது கடைசியாக நான் மனத்திப்பியும் உருவம் அவன் முகமே. நான் கண்விழிக்கும் போது முதலில் பார்ப்பதும் அவ்வுருவே. நான் சிறுபிள்ளையாதலால் அதை நிரம்படுவேனென்று தானே என்னவோ, அவன் கண் கலங்கினதேயில்லை. எப்பொழுதும் ஒரே நிதானமான சார்தமான பார்வையைத்தவிர வேறுவிதமான பார்வை அங்குண்களுக்குக் கிடையாது. ஒரே ஒருதடவை அவளுக்கே நான் பிழைக்கமாட்டேனென்று அழைநிய முண்டானகாலத்தில் என்னைத்தடவிற்கொடுத்து “அப்பா நீ ஒன்றற்கும் பயப்படாதே, நீ என்னை மறவாமல் மட்டுமிருந்தால், நீ எங்கேபோனாலும் அங்கிருப்பவர்கள் என்னைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு அதிக ஆதாயுடன் உன்னைக் கவனித்துக்கொள்ளக்கூத்திருப்பார்கள்” என்று சொல்லியிட்டு ஸ்ரீசுருஷணப் பவான் தன்னைத்தெரிந்து சரணமடைந்த பிழ்மமிதுகாதிசரண மகாரோகிகளுக்கும், தெரியாமற் சரணமடைந்த அர்ஜுனன் திரௌபதிமுதலிய நரர்களுக்கும், கேவலம் மிருகஜாதிகளான பகைகளுக்கும் எப்படியின்பாட்டுப்போல் சமயத்தில் வந்து உதவி புரிந்தார் என்பதைக்கண்ணியுருதவான் வசனங்களால் தேவகாஷம் போன்ற அவன் வாக்கினால் சொல்ல ஆரம்பிக்கவே நான் புனகாங்கி தனது தேகமண்ணிப்பற்று அந்த அமிருதவர்

ஷத்தைப்பருகினேன். இப்பொழுது அதை நினைத்துப்பார்க்கையில் இன்னொருதாம் அம்மாதிரி வியாதி வந்த அம்மாதிரி வசனங்களைக்கேட்க வேண்டுமென்ன பேரவா உண்டாதிருக்கிறது. இம்மாதிரி, மனிதர்களால் கைவிடப்பட்டவர்களில் மூன்றுநாள் யமனோடு என் அற்பபலத்தாலும் புத்தியாலும் விடேன் கொடேன் என்று போராடினேன். ஏதோ என் தாயின் பாக்கியமோ, என் மனைவியின் புண்ணியமோ, அல்லது தாலுக்கா கச்சேரிக்கு உழைக்கவேண்டியது பாக்கி இருந்ததனாலோ, பிராணப்பயில்லையென்று சொல்லும் படியிழைத்தெழுந்தேன்.

வியாதி தெளிந்ததும் வேறு மனிதனுனென். வியாதியைப்போல் மனிதனைச் சீர்திருத்தக்கூடிய வைத்தியன் வேறில்லை. அப்பொழுதே எனக்குச் சிறுபிள்ளைத் தனமான விளையாட்டுப் புத்தியோம் பாரபுத்தி வந்தது. அப்பொழுது தான் என்னுள்ளக்காரத்து, மனமுருகிற்று, ஹிருதயம் மலர்ந்தது. உயிரின்பெருமையும், உணர்வின் அருமையும் இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்தது. “என்னுடைய ஜன்மவிரோதிகளும் இந்த மாதிரி அவஸ்தைகளேவேண்டாம்” என்றுதான் திற்று. எல்லா உயிரும் இவ்வளவு தடபமானது தான் என்றறிந்தேன். துக்கம் என்பது சரீரத்தைப்பற்றினதாலும் மனத்தைப்பற்றினதாலும், மகாபரிசுத்தமானது, மதிக்கெட்டமார்த்தரை நல்ல வழிக்குத்திருப்பும், ஆத்மபந்த, சிகேதிகர்கள் சில சமயம் நம் குற்றங்களுக்கே நமக்கெடுத்துக்காண்பிக்க பயப்படுவார்கள், துக்கமோ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத சிநிசுதின. அதைப்பற்றி ஹஸிக்கவாவது இகழ்வாவது ஒண்ணது. ஒரு நேர யானிப்பித்திருக்கும் அறை உண்மையான யக்குமீ. நேரயானியின் அங்காரமே பசு, துக்கமே ஹோதா, பகைத்திலிருந்து கச்சுருகச் செய்பவர்களை நித்திக், உபத்திரவமே அக்கீ. இந்த யாதத்தின் சிமத்தைப் பாராட்டாது முழுமையும் சிர்வெடுத்து நடத்தக் கூடியவர்கள் ஸ்திரீகளே. மற்ற இடங்களில் அவர்களை எவ்வளவு தாழ்வாகப் பேசினாலும் இவ்விடத்தில் அவர்களுடைய உதவியில்லாவிட்டால் ஒன்றும் நடவாது. தினந்தோறும் சுவத்தின் முகத்தில் விழிக்கும் ஷைத்தியர்களால் சங்கிதமுடியாத காரியங்களைக்கூட

ஸ்திரீகள் ஸுயித்துத் தைரியமாய்ச் செய்வார்கள், (இங்கே சொல்வது கொஞ்சம் மயதான ஸ்திரீகளைத்தான். ஆதலால் இதைப் படிக்கும் சிறுமிகள் கவலப்பட வேண்டாம்). நோயாளியின் ஜாடைகள் அவர்களுக்குத்தான் தெரியும். அவனுக்கு தாகமுண்டானால் அது இவர்கள் நாக்சிற்றுத்தெரியும், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள சம்பந்தம் தலைதமா, அத்வைதமா, விரிசட்டாக்கைவதமா என்பதெனவற்றுக்கு இவர்களிருக்கு மறைமயிற் றுறையவழி கிடைப்பது. பரோபகாரமாக என்னகாரியம் செய்யலாம் என்று இவர்களுக்கு யோசிக்கத்தேவையில்லை. கொஞ்சநேரத்துக்குத் தானென்றாலும் அந்த அறையில் பனி தனுடைப அகக்காரமும் அற்பத்தனமும் பித்தற்றலும் அடக்கியிருக்கும். கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் அங்கிருப்பவர்களெல்லாம் தங்களுக்குள் அந்தர்யாமியாயிருக்கப்பட்ட பொதுப் பொருளை உணர்கிறார்கள்; வெளிவெளும் போய் உன்னப்பு பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கிறது. ஆகலில் அந்த விடத்தைக் கோவிலுள் என்பதற்குத்தடை யென்ன? உப்படிப்பட்ட அனாசாரமான் கோவிலிலும், விருதாகண்டகோபுத்தைத்தரும் புத்தகங்களுக்கப்பலான பன்னிக்கூடத்திலும்தான் சிறிதுமுதலிய மகாத்மாக்கள்தொழுது படித்துத்தேறினார்களென்றால் அதில் ஆசாரியமென்ன?

ஆனால் வியாதிபையும் உவவமிந்த பொறுத்தால் தான் பொறுக்கக்கூடும். வியாதி என்பது நம்பமுடியாதவினைகளைப்போக்கி வட்டியும் முதலுமாப்ப பழையகடன்களைத் தண்டிக்கொண்டுபோக வந்த கடன்காரன் என்றறித்தும், அந்த நாட்டுக்கோட்டை செட்டியினிடத்திலேயே மேன்மேலும் அதிக வட்டிக்குக்கடன்வங்க ஆரம்பித்தாலென்னபிரயோஜனம்? ஆதலால் ஒவ்வொரு கடன்பத்திரமாக எடுத்துக் கிராமமாக பைசல்செய்து கிழித்துப்போடவேண்டுமே யல்லது பத்திரங்களைப்புகுதப்பித்தல் முழுமுட்டான் தனம். உண்மையாகப்பார்த்தால் ஒவ்வொரு கடனாகத் துணிந்து கொண்டிருப்பதில் கடன்பட்டவனுக்கு சந்தோஷமேயொழிய வருத்தமென்ன? நாம் கடன்காரனுக்குக்கொடுக்கவேண்டியபதையெல்லாம் கொட்டவேண்டி யோசியாமல் ஒளிபாமற்கொடுத்தவிட்டால், அதனால் நாம் ஓட்டாண்டியுள்ளும் பிறரு நம்பதையைக் கண்டிருக்க

முற்றாவது அக்கடன்காரன் நம் பங்குக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் வைத்துவிட்டுப்போவான். ஆனால் நான் மட்டும் அக்கடன்காரனிடத்திலிருந்து தைரியம் என்னும் விலையிலாப் பொருளைத்திரும்பிக்கொண்டு விட்டேன், எப்படிக்கண்வலிக்கு வைத்தியமாகக் கண்ணில் கலிக்கத்தைப்போடுவதனாலும், தலைவலிக்கு வைத்தியமாகத்தலைவில் கருங்கல்லிப்போடுவதனாலும், தேன் கொட்டின இடத்தில் கரண்டி வைக்காய்ச்சி குடுவதனாலும் மேற்படி உபாதிக்கள் நீக்குகின்றனவோ அப்படியே யமனோடு நேருக்கு. நேரம் எதிர்த்தப் போராடின எனக்கு உலகத்தில் மற்ற எல்லா அவஸ்தைகளும் கொசுக்கு கடிப்பதுபோலத்தான். தூக்குப்போடுவதிலிருந்து மன்னிக்கப்பட்ட பழைய குற்றவாணியை மறுபடி கடுக்காவலுக்கனுப்பினால் “இதென்ன நான் பார்க்காததிகைச்சாடியாய்!” என்கிறான். அதுபோலவே நானும் “நான் அன்றைக்கே போயிருக்க வேண்டியவன் தானே” என்று. “நான் பிழைத்திருக்கப்பெற்ற ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் சம்பளத்தில் நேராத மேல்வரும்படி” யாகப்பித்து சந்தோஷப்படுகிறேன். இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக 25 வருஷங்கழித்து இரண்டாந்தடை வியாதி வந்துபொழுது எங்குத்தேரென்றிய எண்ணங்களைப்பின்னால் எழுதப்போது படித்துப்பார்த்தால் நான் சொல்வது சரியென்று ஏற்படும். ஆதலால் இப்பொழுது எந்த நிமிஷத்தில் வேண்டுமானாலும் சாகத்தயாராயிருக்கிறேன். என் வாய், நாளில் நான் எவ்வளவோ அவஸ்தைப்பட்ட போகிறேன் நென்றறந்து எல்லாவற்றிலும் கொடிதான் மரணாவஸ்தையை முதலில் அனுப்பிய சர்வேகவாய் கிருமையை என்னென்றுவாழ்த்துவேன்? ஆனால் இப்பொழுது சொன்னதெல்லாம் உலகத்தார் நினைக்கற்படி. மாணம் என்பது ஒருபெரியநிக்காயிருக்கும்படித்தான். வேறுதலில் நினைக்கற்படி. அது ஒரு நலமாயிருந்துவிட்டாலோ அப்பொழுது நான் சாகுத்தறவாயில் “இவ்வளவு நான் கழித்து இவ்வளவு அவஸ்தைப்பட்ட பிறகாவது நமக்கு இப்பெரு நலம் கிடைத்ததே” என்று கவலனைவாழ்த்துவேன்.

ஆத மாதத்திற்குப்பிறகு உடம்பு கொஞ்சம் சொக்யமானபிறகு மறுபடியும் திருச்சி னுப்பள்ளிக்கே படிக்கப்போனேன். ஆனால்

இந்தத்தடவை எனக்குச் சமைத்துப்போட உதவியாக என் தாயாரையும் அழைத்துப் போனேன். அவளும் அது வரையில் அயலா முக்குப் போனதில்லை. பட்டணங்களில் குடி யிருந்ததுமில்லை. எனக்காகவேதான் அவ் வளவுதரம் முன்பின் பாராத ஊருக்கு முட் டை முடிச்சகனையெல்லாம் துக்கிக்கொ ண்டு வந்தாள். நான் இந்த மாதிரி தாலு க்கா கர்சேரிக்கு வந்து சேரப்போகிறே னென்றறிந்திருந்தால் இவ்வளவுதரம் என் தாயாரை அனுலகியமாய் அழைப்பதைத் திரு க்கமாட்டேன். படிப்பையே நிறுத்தியிருப் பேன். ஏனெனின் இந்தக் கச்சேரிவேலை செ ய்வதற்கு எனக்கு அப்பொழுது தெரிந்தபடி ப்பேபோதுமானது. என் தகப்பனார் மட்டும் எனக்கு மெட்ரிகுலேஷன் பரீக்ஷையாவது தேறியிட்டால் கூடிய சீக்கிரத்தில் தாசில் வேலையாவது கிடைக்கும் என்று எண்ணியிருந்தார். எனக்கும் இங்கிலிஷ் பரீக்ஷையை ப்படிப்பதில் ஓர்வித உத்தராக் மிருத்தமை யாலும் சம்மதித்துப்படித்தவந்தேன். என் தகப்பனார் என் படிப்பு விஷயமாய் விற்றது போக மிகுந்த கொற்பு நிலத்தை அவயமாக வே பாடுபட்டுப் பயிர்செய்து வந்தார். ஆக லால் அவர் ஊரைவிட்டுத் திருச்சிக்குப்பள்ளி க்குவர சரிப்படவில்லை. வீட்டில் சகாயத்து க்கு வேறு மனுஷியானு மில்லாமையால் தா னே சமைப்பல் செய்து சாப்பிட்டேவந்தார். சாவகாசப்பட்டபொழுது திருச்சிக்குப்பள்ளி க்கு வந்து என்னைப்பார்த்துவிட்டுப்போவார். இம்மாதிரி ஒருவருஷ்த்துக்குமேல் படிக்க வேண்டியிருந்தது.

(இன்னும் வரும்.)

சங்கராப் பிரியன்.

I. பிடிவை.

அனேக நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் தஞ் சைமரங்களில் நீதிமான் என்றொரு அரசன் தனது தேவி பத்மாவதி என்பவனோடு சிங் காதனத்தின்கண் வீற்றிருந்து செங்கோல் டேத்தில் கொண்டிருக்கும் ஒரு நான் சுந் ததி இல்லாமல் இறந்துபோன ஒரு பெருத்த தனவந்தனுடைய வணிகனொருவனுது சொத்

துக்கள். இராஜாங்கத்தைச் சேரவேண்டியது என்று தீர்மானிக்க நேர்ந்தது. சபை கூடி ந்தபின்னர் அரசன் தன் மனைவியோடு அந் தப்புறம்புக்கு பின்வருமாறு சம்பாஷிக்கலா யினான்.

பிரியே! பத்மினி! இன்றையதினம் நாம் கடைசியாய்த் தீர்மானம் செய்த விஷயத் தைப்பற்றி யோசித்துப்பார்க்கின், சின்னாளு க்குப்பின்னர், நாம் ஆண்டுபொருள் இவ்விராச் சியமும், நமது வமிசத்தின்கிடீட்டு அன்னிய வமிசத்திற்குத் தான் சேர்ந்துவிடுமோ என்ற கவலை என்னைப்பாதிக்கின்றதே! என்செய் வேன்! ஈசுவரா! ஈசுவரா! என்று சொல்லிக் கொண்டே முர்ச்சையாய் விழுந்தான்.

பத்மினி, யாராலே எதுவாகிலும், சுகிர்த மோ, துஷ்கர்ம்மமோ எது லப்பமோ, அது வந்ததிரும்.

சேராதே! அவனன்றி யோரணுவு மசை யாது. ஹே நாத! துவத் ஆஞ்ஞாபாலத்.

நீனதயா! ஏது உம் கிருபையா! ஹேமூல மூலப்பிரபோ இந்த கோரபத்தியிருக்குமெ ன்னைத் துரையாய் ரட்சித்தருள்! நாராயண! என்று, கஜேந்திரன் முதலியின் வாயில் அகப்பட்டுத் தத்தனிக்கும் சமயத்தில் பசு வானைத் துதித்துக்கொண்ட மணிப்பிரவாளச் சலோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு தனது கணவனருநிற்சென்று, அவரது தலைவை எடு த்து மடிமீது வைத்துக்கொண்டு முகத்தில் பன்னீர் தெளித்து, மயில்விசிரி கொண்டு விசிரி சைத்தியோபசாரம் செய்ய, நீதிமா லும் பிராஞ்ஞை தெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந் தான்.

பிறகு பத்மினி கணவனைப்பார்த்து "நாதா! ஏது தாக்கள் இன்றையதினம் மனோதைரிய த்தை முற்றிலும் துறந்தது! கொஞ்சகாலா ளுக்கு முன்னர் நான் தங்களுக்குத் தெரிவித்த கனவும் பொய்யாகப் போகுமென்று நினைக்க த்தருமோ? அக்கனவும் பின்வருவனவற்றை முன்னதாக நமக்கறிவித்து நமது மனக்கவ லையை ஒருவாறு ஆற்ற பகவானுல் உண்டாக் தப்பட்டதென்பதற்கும் யாதேனும் யீபமுன தே! என்றுசொல்லல்க் கணவனது மனக்கவ லையை ஆற்றினான்.

பத்மினி தான்கண்ட கனவு பொய்யாகாதெ ன்று கணவனிடம் அவ்வளவு உறுதியாகச்

சொன்னகாரணம் யாதெனின், அவன் தன் தேகத்தின்கண் கருப்ப சின்னங்களை உணர்ந்தது தான். இதைத் தணவனிடத்தில் வெட்கத்தினால் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லாமல் கொஞ்சம்மறைவாய் தான் கொஞ்சகன்களுக்கு முன்னால் இரட்டைக்குழந்தைகளைப்பற்றதாகக் கண்டனவு பொய்யாகாதென்று சொன்னான்.

அரசனும் அதிக புத்திராலிபாகையால் தனது மனைவியின் சொந்தனைச் சற்று ஆலோசித்துப்பார்த்து வால்தவமின்னதென்று அறிந்துக்கொண்டு இராச்சியம் தனது மரபினின்றும் வெளியேறுதென்றும் தனக்குப்பின் இராச்சியபாரத்தை வகிக்கவும் தனக்குள்ளே நூற்றன்னிற்கும் இறைக்கவும் கூடியசுகிரத்தில் மக்கட்பேறுண்டாவது நிச்சயமென்று முணர்ந்ததுணர்ந்தபரிதானான். பிறகு சிலகாலம் சென்றது.

II.

பிரசவ வேதனை.

மந்திரி ஞானசீலன்:—ஆடா அது வாயிலில் வாயில்கூப்போன்:—சாமி, சாமி, சாமி நார்தாஞ்சாமி இருளன்.

மந்திரி:—அடே இருளா ஓட்டமாய் ஓடி ஜோசியம் சோமகந்திராஸ்திரிகளை! மஹாராஜா கையேடு அழைத்தவரச் சொன்னதாய்ச்சொல்லி அழைத்தவா பார்ப்போம்.

சேவகன்:—ஓதோ பூட்டென் சாமி! இதோ இட்டுக்கிட்டு வந்துட்டென் சாமி! என்று சொல்லி ஓட்டம் பிடித்தான்.

மந்திரியும் உள்ளேபோய் அப்பொழுது தான் பிரசுதிகா கிழைத்தினின்று சற்று வெளியே வந்த மருத்துவச்சியினிடம் எப்படியிருக்கிறதென்றும், இன்னம் சுமார் எவ்வளவு நேரம் செல்லுமென்றும் கேட்டார்.

மருத்துவச்சி:—எம்மாதிரி தலைச்சன் குழந்தை அன்னு! கொஞ்சம் கஷ்டந்தான் அம்மணி-படுவாங்கோ, தவிர இரட்டைப் பிள்ளைபிறக்கும் என்று தோன்றுகிறது. அப்படியானால் கஷ்டம் இன்னும் சாஸ்தி. எல்லாத்துக்கும் என்னாலே கூடினிடும் பங்கிறேன் - என்று சொல்லி மறுபடி பிரசுதிகா கிரகத்திற்குள் போனான்.

மந்திரி (தனக்குள்):—சந்தோஷம். இவ்வளவு நான் கழித்தாவது நமது அரசனுக்கு சந்ததி உண்டாயிற்றே, மெத்த சந்தோஷம்! புருஷக் குழந்தையாய்ப் பிறக்கவேண்டும், மருத்துவச்சி இரட்டைக் குழந்தை பிறக்கும்போலிருப்பதாகச் சொன்னான். நிரம்ப சந்தோஷம். ஒன்று பிள்ளையும் ஒன்று பெண்ணுமாகப்பிறக்கவேண்டும்.

III.

வேலுகாரர்கள்.

காளன் என்னும் அரண்மனை காகும் சேவகர்களில் ஒருவன் தலைதெறிக்க ஓடும் இருளனைக்கண்டு—

இருளா! என்னடா. எங்கிடா தலைதறிக்க. சிண்டு பறக்க ஓடறே! என்னடா வீசேஷம்? பேயி டீயி உன்னே தாறத்திக்கிட்டு ஓடி வறதா என்ன? சொல்லடா, சொல்லு.

இருளன்:—போடாபோ! சொல்ல. இப்ப பொருகில்லே! அவசரமாப்போறேன். சர்க்காச்சியம், தாமதப்படுத்தினே இன்னாத் தெரியும் பாரு!

காளன்:—தாமதப்படுத்தினு என்னடாதெரியும்? செல்லுக்குள்ளே அகிரி இருக்குனு தெரியுமோ? இல்லை மட்டைக்கு ரெண்டுதேத்து தெரியுமோ? இவ்வளவுபேச்சுப் பேசினான்: சுருக்கி இதுக்காக இங்கேபோறே'ன்று ஒரு வார்த்தை சொல்லமுடியாதேபோச்சாம்! பாரேன்! இவ்வினுக்குவந்திருக்கிற ருக்கியை.

இருளன்:—அடசனியே சொல்லித்தான் தொலைச்சுட்டுப்போரேன். நீ யிடா முண்டனுயிருக்காய், (காதுக்குள்ளே) அடே! ராஜா அக்கி இது இது தெரிஞ்சிடா தெரிஞ்சிடா?

காளன்:—என்னடா தெரிஞ்சிது? எனக்கு ஒரு இளவும் தெரியல்லை, நன்னு சொல்லடா இன்னு? 'இது இது தெரிஞ்சிடா' இங்கிருய்? 'ராசாக்கி இது இது' என்னடா?

இருளன்:—எனக்கு தொல்லத்தெரிசெட்ட! தொண்டையிலே இருக்கிடா! வாயிலேவரமாட்டேங்கிறதடா.

காளன்:—நான் வேணுதொண்டையிலே ஒரு அழக்கு அழுக்கி வாய்க்குக் கொண்டுவரட்டுமா?

இருளன்:—அடேபோடா எப்போதும் பரியாசம் தான் ஆசுபத்திரிலே ஒருபொம்பொ

ன்னே இருக்காளே என்னமோ பேருவச்சிக்
கட்டு என்னமோ வேலைபண்ணிக்கட்டு அவள்
அரமணைக்கு வந்திருக்குள் அவ்வேலைபண்
ணிக்கட்டு இருக்கிறாள். மந்திரி எசுமால்
கோ-அடே இருளா ஒடிப்போயிசோசியம்
சோ-சோ-சோமசாததிரியை இட்டுக்கட்டு
வாட்குரு. அதுக்குத்தான்டாஒடசேன்
பின்ன ஒண்ணுமில்லை. நேரமாப்போச்சு.
வண்டா சோமாச்சினு என்னை எசுமால் கோட்டா
களான்புடிச்சிதினு விடமாட்டேன்னுன்னு
சொல்லுப்பிடறேன். அப்புறம் இந்த தபால்
கட்டு துக்கிதினு ஒ-ருளே அவனோடி ஆரா
வது பேச்சுக்குத்திர அவங்களுக்குப்பண்ண
றதாச் சொல்லறாங்களை அப்புடி உளக்கு
புண்ணுவாங்கோ (ஒடிப்போகிறான்.)

காளன்:—(தனக்குள்) மடைப்பயல்,
ராணி பிரசவவேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.
ஜோசியம்பாக்க பார்ப்பானை இட்டுக்
குட்டு வாப்போறேன்னு சுருக்கிச் சொல்லு
தே கதை வளத்திட்டேரான் மட்டுக்கிட்டே
ன்னு சொல்றேன்னு சொன்னான். இருக்கட்
டும். வரட்டும் கள்ளுக்கடைக்கு சாயங்கா
லம் தவடைபில் போடறேன். (போகிறான்)

IV

ஜோசிய பாடம்.

ஜோசியம் சொபசந்தா சாஸ்திரிகள் தின்
ணையில் ஒரு பலகையின்மேல் உட்கார்ந்து
சாய்மானத்தில் சாய்ந்துகொண்டு சிஷ்யர்களு
க்கு ஜோசிய பாடம் சொல்லுகிறார்.

அடே ராமா, அந்த பிரஹத் ஜாதகத்திலே
முதல் 10 சுலோகம் பழையபாடத்தை சித்
தனை பண்ணச்சொன்னேனை பண்ணிஆச்சார.

ராமன்:—ஆச்சய்யா.

ஜோசியர்:—அப்புடியானால் அந்த சுப்பு
வுக்கு கேந்திரம் என்னுள்ளென்ன திரிகோணம்
என்னுள் என்ன, எந்தெந்த மிகக்களுக்கு
எது எது உச்ச, நீச, ஸ்வ ஷோத்திர விரிகன்
என்று புதுப்பாடத்தை சொல்லிக்கொடு.

ராமன்:—அப்புடியே அய்யா; (சுப்புடைவப்
பார்த்து) அடே சுப்பு உன் செவியுக்களை எடு
த்துக்கொண்டு இப்படிவந்து உட்காரு.

ஜோசியர் (தன் மகனைநோக்கி): என்னடா
முழிக்கிறாய். பண்ணைக் கருப்பன் குழந்தை
நேற்று பிறந்ததே. அதன் சாதகத்தைப்
பார்த்துச் சொன்னேனே அதைப்பார்த்து

விட்டா முழிக்கிறாய். ராஜபோக ஜாதகமாய்
இருக்கே' எப்படி பண்ணைக்காரன் குழந்தை
ராஜவாரும் என்று முழிக்கிறாயோ. அது
பவம்வேணும்பா அதுபவம்வேணும். "கிரு
த்தவைத்தியம் பால் ஜோசியம்" என்று
சொல்லுங்கள். ஆனால் அது சரியல்லவென்
ன்று தோன்றுகிறது. நான் கிழவன் கிரு
த்த ஜோசியம், ஆயினும் நான் கறுப்பன்
குழந்தைபின் ஜாதகத்தின் ராஜயோகத்தைச்
சொல்கிறேன் (அவ்விடம் நின்றுகொண்டிரு
க்கும் கறுப்பனை நோக்கி) அடே கறுப்பா
போ போ. உன்மகன் பெரியவன் ஆனால் கூத்
துலே ராஜா வேஷம்போட்டு ஆடுவான்போ.
(மறுபடி மகனைநோக்கி) பையா நிழல் அள
ந்து இப்பொழுது எத்தனைநாழிகை ஆச்சுது
என்றுபார். அகசைத்தன்விரிபார்த்தால் 25
நாழிகை என்று சொன்னாய் நல்லது! (இதற்
குள் இருளன்வந்து சாயின்று கும்பிரிபோ
கிறான்.) (நாழிகையின்மேல் ஆளுடம்பார்த்து)
சரி! நமது அரசனுக்கு கூடிய சீக்கிரத்தில்
புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கப்போகிறதாக ஆரு
டம் தெரிவிக்கிறது. நல்லது இந்தப்பயல்
இருளன் அரண்மனையிலிருந்து வந்திருக்கி
ருனே இவனைக் கேட்டால் அரண்மனையின்
சங்கதி தெரியவரும் (இருளனைநோக்கி: என்
டா எங்கே வந்தாய்?)

இருளன்:—சாமி, மந்திரி எசுமால் ஓங்
களை கையோடே இட்டுநீண்டு வரச்சொன்னான்
கோ.

ஜோசியர்:—அரண்மனையில் என்னடா
விசேஷம்?

இருளன்:—ஆசுபத்திரிக்காரி வந்திருக்கா.
ஒங்களை இட்டுகிது வரச்சொன்னான்கோ!
கம்மராசா குழந்தை பெறப்போறதாகத் தோ
ணது.

ஜோசியர்:—மடப்பயலே! 'ராசாவுக்கு' என்
றுசொல்லடா.

இருளன்:—ஆஞ்சரமி ராசாவுக்குத்தான்
ராசாவுக்கு.

ஜோசியர்:—பைபன்களைப்பார்த்து அடே
பசங்களா தெரியுமா புதுப்பாடத்தை கெட்
டுருப் போட்டேடு பழைய பாடத்தை சித்
தனைபண்ணுங்கொன். நான் சற்றுவெளியே
போய்விட்டு வருகிறேன். என்ன! நான் சொ
ன்னதுதெரிந்ததா? கம்பி நீட்டிவிடவேண்
டாம்! (என்றுசொல்லிவிட்டு இருளனோடு
போகிறார்.)

V.

புத்திர ஜனனம்

(அரண்மனையின் ஓர் அறையில் அரசனும் மந்திரியும்.)

அரசன்:—மந்திரி ஞானசீலா! ஜோசியம் சோமசுந்திரசாஸ்திரிகளுக்கு ஆன் அனுப்பி னாயோ?

மந்திரி:—அனுப்பி யிருக்கிறேன் மஹாராஜ். அரசன்:—பாரைபாவது அனுப்பி மருத் துவச்சியைக் கேட்டு வரச்சொல்.

மந்திரி:—இதோ அனுப்புக்கிறேன் மஹாராஜ். வெளியில் போய் 'ஆரடா அங்கே!'

காவற்காரன்:—நான் தான் காளனுக்கோ, மந்திரி:—அடே காளா நீ சீக்கிரம் பின்க ட்டிற்ருப்போய், மருத்தவர்களை வெளியே வந் தால் என்ன சமரசாரம் என்று நான் கேட்ட தாகக் கேட்டுவர பார்ப்போம்.

காளன்:—அப்படியே சாமி. (போய்த் திரு ம்பி வருகிறான்.) வந்து 'சாமி!' என்று கும்பிடு கிறான்.

மந்திரி:—என்னடா சொன்னான்?

காளன்:—சாமி! அம்மா ராணி அம்மா இருக்கிராக்களே, அவங்களுக்கு முதமுத லே ஒரு ஆண் குள்ளைத் பிறந்திர் என்றும் அப்பறம் ரண்டு நாழிக்கெல்லாம் இன்னொரு ஆண் குழந்தை பொந்திச்சின்னும் மருத்து ச்சி சொன்னு. இன்ன கொளந்தெகளுக்கு ருளிச்சாணு, தங்கத்தட்டிலே வச்சி ராசா க்கிக்காட்டக் கொண்டு வரேன்னு சாமி!

மந்திரி:—சரி! நீ போய் வாயிலில் இரு. ஜோலியம் சோமசுந்திர சாஸ்திரிகள் வந் தால் உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுவா.

காளன்:—அப்படியே சாமி! என்று சொ ல்லிப்போய் சாஸ்திரிகளை மந்திரியிக்குமி டம் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறான்.

மந்திரி:—சாஸ்திரிகளவாள் வரணும்! என்று சொல்லி அரசனிருக்கும் அறைக்கு அழைத்துப்போகிறார்.

அரசன்:—ஜோலியரவாள்! வாருக்கோள், வாருக்கள். உட்காருக்கோள்—என்று சொ ல்லி ஒரு ஆசனத்தைக்காட்டி, ஜோலியரும் அதில் உட்கார்ந்து அரசனைப்பார்த்து:—

கிரம்பு சந்தோஷம். இவ்வளவு நான் கழி த்தாவது மஹாராஜா அவர்களுக்கு சந்தா

னம் உண்டாபிற்றே சிவகிருபை! குழந்தை கள் பிறந்தது எத்தனை நாழிகைக்கு?

மந்திரி:—ஜோலாதயம் இரண்டரை மணிக்கு; சிரோதயம் மூன்றரைமணி ஐந்து நிமிஷத்தி ற்கு த்ரிபாசம் சரியாய் நாலுமணிக்கென் றும், முதல் குழந்தை பிறந்து ஒருமணிக்குப் பிறகு இரண்டாவது குழந்தை பிறந்த தாக வும் தெரிவித்தார். ஜாதகத்தையும் கணித்து பார்த்து, இப்பொழுது குழந்தைகளையும் இவ்விடம் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யப்ப ட்டிருக்கிறது. சாமுத்திரிகாலக்ஷணத்தை யும் பார்த்து பலபலன்களை மஹாராஜா அவர்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்.

இதற்குள் இரண்டு தாதுபர்கள் குழந்தை கள் இரண்டையும் இரண்டு தங்கத்தட்டில் ஏந்திக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து நிற்க, அரச னும் மந்திரியும் குழந்தைகளின் மிக்க அழ கிய சகல ராஜ லக்ஷணங்களும் பொருந்திய முகத்தைப்பார்த்து ஆனந்தமுற்றி நிற்க,

ஜோலியர் லக்ஷணத்தைக் கண்க்கிட்டுப் பா ர்த்துப் பின்வருமாறு அரசனிடம் செப்பவர யினர். மஹாராஜா! மூத்தகுழந்தையின் ஜாத கம் 20-வயதுக்குமேல் பரிபூரணமாக சங்கர னது கிருபை. ஜாதகனுக்கு உண்டாகுமெ ன்றும், 20 வது வயது வரையில் ஒருவருக்கு ம் அடங்காத அடங்காப்பிடாரியா யிருப்பா னென்றும் தெரிவிக்கிறது. குழந்தையினிடம் பொருந்தி யிருக்கும் ராஜ லக்ஷணங்களைப்பா ர்க்கின் ஒருபெரிய ராஜ்யபலக்ஷணம் அடை வன் என்பதற்கு சந்தேகமேயில்லை. இரண் டாவது குழந்தையின் ஜாதகமோ அவனும் ஒரு ராஜாங்கத்திற்கு அதிபதியர் யிருப்பா னென்பதும் தயிர மூத்தவனைப்போல் அடங் காப்பிடாரியா பிராமல் எப்பொழுதும் தரப் தந்தையர்களுக் கடங்கினின்ற புத்திர பென த்திரர்களோடு நெடுங்காலம் வாழ்வன் என் பதைத் தெரிவிக்கிறது.

அரசன்:—மந்திரி! ஜோலியரவாளுக்கு மரி யாதைசெய்து அனுப்பிவிடு. நமது பிரஜை களுக்கெல்லாம் சர்க்கரை பழம் முதலியன யதேஷ்டமாய் வழங்கப்பட்டிடும்.

மந்திரி:—அப்படியே மஹாராஜ். (எல்லாரும் போகிறார்கள்.) (இன்னும் வரும்) எம். என். கணேசய்யர்.

SPIRITUAL MADNESS.—AN ILLUSTRATION FROM 'MASNAVI'

காரணப்பைத்தியம்.—ஒருசிறுகதை.

பைத்தியம் இரண்டிதம். காரணப்பைத்தியம், காரியப்பைத்தியம். என இரண்டு. முதலில் சென்ன காரணப் பைத்தியமாவது; காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற ஆதிகாரணம் ஒன்றுண்டு என்றுகம்பி அதையறிந்து இந்த முதற்காரணத்திலே மனதுபற்றுண்டுபோக எல்லாவற்றையும் காரணமாய் மாக்கப் பார்த்தால் காரணப் பைத்தியமாம். காரியப் பைத்தியமென்பது நிலையிலாப்பொருள் ஒன்றில் மனம் பற்றுண்டு போக அதனால் மனம் நிலைமொறி தத்தளித்துப் போதலாம். காரியப் பொருள்களெல்லாம் மண், பெண், பொன் என்றெழு மூன்றுவகுப்பினுள் அடக்கியிடும். காரியப் பைத்தியம் பிடித்தவன் எப்பிடி பிதற்றுவானோ அப்படியே காரணப் பைத்தியனும் சில சமயங்களில் பிதற்றுவதுண்டு. இரண்டையும் பிதற்றலென்று சொன்னதேன் என்றால் இருவரும் தன்னுள்ளத்தினுள்ளதையே வெளியில் பாரக்கும் சக்தியுள்ளவர்களாயிருப்பதால் தான். ஆனால் காரணப் பைத்தியத்துக்கும் காரியப் பைத்தியத்துக்கும் வித்தியாசமென்னவென்றால், காரணப் பைத்தியனுக்குக் கருவி காரணங்களெல்லாம் ஒடுங்கி அடங்கிச் சொன்ன படியேகேட்கும். தெய்வப்பதி பெளக்கிர குடியமயக்கமட்டும் அதிகமாயிருக்கும் காரியப்பைத்தியனுக்குக் கருவி காரணங்களெல்லாம் ஒடுங்குகின்றன வெயிராய் குலைப்பதனால் குலைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிலநாள்முன் காரணப் பைத்தியம்பிடித்த ஒருவரைப்பார்த்தேன். அவர் நடத்தைபிலெல்லாம் பைத்தியத்தைப்போல் நடந்துகொண்டாலும், அவர் வாய்ப் பிறப்பாகவரும் வார்த்தைகளெல்லாம் ஆத்மபோதம் நிறைந்ததாகவே யிருந்தன. இந்திரிய சேஷ்டாகன் இருந்தாலும் மனோ நிலை சிந்திதம் தமொறினதாகக் காணப்படவில்லை. உலகத்தாருக்கு ஞானி பைத்தியக்காரன், ஞானிக்கு உலகத்தார். பைத்தியக்காரர் என்பதையவர் முற்று முனாந்தவர்போல் காட்டினார். 'ஜல்-லா-லுடன் குயி' பென்னும் மகம்மத்திய தத்திவஞானி யெழுதியிருக்கும் மஸ்னாவியிலே இப்படிப்பட்ட ஒருவரைப்

பற்றி ஒருகதை சொல்லியிருக்கிறது. அது இது:—

தெருவில் கின்று ஒருவன் "நான் ஒருதீர்க்கதரிசி: தீர்க்கதரிசிகளிலெல்லாம் சிறந்தவன் நான்" என்று கத்தினதைக்கண்டு ஜனங்கள் அவனைப்பிடித்து கழுத்தில்செட்டிகொடுத்துத்தள்ளி எங்களைப்பெல்லாம்விட ரீயென்னத்தைத் தீர்க்கதரிசனமாகக் கண்டுவிட்டாய்? என்று அடித்தார்கள். அதற்கு அந்தமனிதன் சொன்னதாவது:—

நான் ஆகியிருந்து கண்ணிழிந்தது விழித்தவண்ணமாக வழியெல்லாம் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே இந்த ஜன்மமெடுத்திருக்கிறேன். நீங்கள் கண்ணாடிகளாய் வரும்வழி போய்வழி தெரியாமல் இங்கே வந்து இந்த ஜன்மமெடுத்தது தப்பாதுதான். இதுதான் எனக்கும் உங்களுக்கும் வித்தியாசம் என்றான். "வரும்வழி, போய்வழி, மாய்வழி," பெய்கிற மூன்று வழியையும் முற்றும் கண்டவன் எவனோ அவனே தீர்க்கதரிசி. இவ்வழிகளை யறிபாதவன் கண்ணிருந்தும் கபோதியே.

ஜனங்கள் அந்தக் காரணப்பைத்தியம் பிடித்த மனிதனைக் கொண்டிப்போய் ராஜசமுதத்தில் விட்டு அவனைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்று மனுச் செய்துகொண்டார்கள். அரசன் அவனைப் பார்த்ததும், அவன் பித்தனாயிருப்பதை யுத்தேசித்து இரக்கமுற்றத் தனியாக அழைத்துப்போய், "ரீயெந்தது? உன்னத்தைச்சொல்" என்று கேட்டான்.

அந்த மனிதன் எங்களுள் "பேருர்" "ஆனந்தப் பிறைந்த அம்பலத்தூர், அதைவிட்டுத் தும்புறிநைந்த இந்த வம்பளத்தூர் வந்துனேன்" என்றுசொன்னான். அரசன் ரீயென்னத்தைத் தின்றுகிட்டு இப்படிப்பித்தேறிப்பிதற்றுகிறாய்? என்று கேட்டான். அதற்கு அவன்: நான் இப்பொழுது எதுவும் தின்று பித்துக்கொண்டேனில்லை. பாய்பொருள் ஒன்றையே தின்று குடித்துமத்தித்துப் போயிருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் "நான்தீர்க்கதரிசி" பென்று சொல்லிக்கொண்டு பிதற்று வேனோ? மண், பெண், பொன் இவற்றிடுக்கிசை

யுள்ளவர்கள் பரமார்த்தமாகச் சொல்வதைக் கேட்கிறதில்லை. அப்படிச் சொல்வதெல்லாம் அவர்களுக்கு பிதற்றலாக விரூக்கிறது. பெண்ணையும் பொண்ணையும் தவிர வேறெதையும் இருக்கிறதாக அவர்களுக்குத் தெரிகிறதில்லை. இகத்திலிருந்துமூலம் இந்தச் சிவனே சதமென்றிருந்து கடைசியில் நமன் வாழ்ப்பட்டுப் போகிறார்கள். பக்தமெருவன் இகத்தில் பெருமிதமாக வாழ்ந்தால் அவர்கள் சகிக்கிறதில்லை. உண்மையைச் சொன்னால் உளறுகிறான் என்பார்கள். எனக்கும் காசு பணமில்லை யானாலும், ஈசனதுகருணை நிறைந்தொழுகும் அருட்டினேன் தெவிட்டாதுண்டு மயக்குந்து க்கிட்டேனே” என்று. “இதனால் உனக்கு வந்த லாபமென்ன?” என்று அரசன் கே

ட, “எனக்குக்கிட்டாத லாபமென்ன?”. வென்று அவன் பதில் கேட்டான். “கடவுள் தேவர்களுக்குத் தேனும் மெழுகும் செய்யும் படியான அறிவைக் கொடுத்தார். மனிதனுக்கு அறிவும் மேலான அமிர்த மிற்கும் அறிவையும் அமிர்தவசனம் பொழியும் வாகையும் கொடுத்திருக்கிறார். அவ்வறிவைக்கொண்டு அந்த “தெவிட்டாததேனை” க்கூட்டியுண்ணுதவன் மனிதரில் பதராவான். ‘தேனீப்போலத் தெவிட்டாத தேனும் மெய்க்குற்றவன் எவனோ அவனே தீர்க்கதரிசி, கடவுளுக்கு மிகவும் வேண்டியவன்’ என்று சொன்னதைக் கேட்டு அரசன் திகைத்து மஹாத்மயக்களில் கோலத்தை யாரால் கலைக்க முடியும் என்று சும்மா இருந்து விட்டான்.

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

(59-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

21-வது அதிகாரம்.

போக்சிற் றெண்ணையி அய்யனுக்கு சொர்ணம் மாள் என்று ஒரு பெண் சிபேகிதமுண்டு. இந்த பெண்ணை கிருஷ்ணசாயியன் தான் வைத்து கர்ப்பாற்றுவது கஷ்டம் என்றுகண்டு மெள்ள காமேசுவாயரிடம் சிபேகம்செய்து வைக்கவேண்டிய எண்ணக்கொண்டு அப்பெண்ணை திண்டோறும் காமேசுவாயர் வீட்டுக்கு அடிக்கடி போரும்படிக்கும் காத்திரி கமக்கு துணை இல்லையென்று காமேசுவாயர் வீட்டிலேயே படுத்தக்கொள்ளும் படிக்கும் வற்பாடு செய்திருந்தார். காமேசுவாயர் இந்தப்பெண்ணை பார்க்கும்போதெல்லாம் இவள் முறத்தினாலும் ஐசலத்தினாலும் மயங்கிப்போய் விட்டார். ஒருநாள் காமேசுவாயர் தனியாக தன் வீட்டுமையிலே சிந்தனைக் கண்டு இப்பெண் வதோபுடவை உலர்த்திக்கொள்ள வருபவன்போல் வந்தாள். காமேசுவாயருக்கு இவ்வேலை துணை அதிகம். ஆகையால் அவர் இவளை தந்தையாகக் கண்டவுடன் இவள் மனதை சோதிக்கும் பொருட்டு ‘என்ன சொர்ணம் எங்கே வந்தாய்’ என்று கேட்டார். அதற்கு அவள் ‘உங்கடில் தான். அப்போதாவு ஊறுகிறத உங்கள் வீட்டுக்குத்தான் புடவை உலர்த்தலாமென்று வந்தேன்’. காமேசுவாயர்: ‘காவு தெரியாமல் ஊறுமா? மனதில் தோன்றினதுதான் வெளியில் ஊறு. கிடக்கிறது காண் வேண்டாமா’ புடவையை உலர்த்தித்தாட்டுமா? என்று. சொர்ணம் இதுகளுக்கெல்லாம்

பயப்படுகிறவனாக இருக்கவில்லை. ‘கைகள் புடவையை எனக்கு உலர்த்தினாற்புட சும்மம் தான்’ என்றான். இனி காமேசுவாயருக்கு கிச்சயத்தாக்கு என்னவேண்டுமீ பிறகு இருவருக்கும் சிபேகம் ஆய் விட்டது. கிருஷ்ணசாயியன் இருத்தலையில் அவன் இருவருக்கும் பொதுசொத்தாக இருந்தான். கிருஷ்ணசாயியனுக்கு தன்னை ஆனபிறகு சொர்ணத்தின் முழு பாதியைதையும் காமேசுவாயருக்கு வந்தவிட்டது. காண்ணம்மாளுக்கு பெண் சாதி லக்ஷுமி அம்மானுக்கு இது வெகுநான் வரையில் தெரியாமல் இருந்தது. பிறகு காமேசுவாயர் பிரியம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக்குறைய ஆரம் பிக்கவும் காமேசுவாயர் சொர்ணம்மாளுக்கு அடிக்கடி செல் கொடுக்கவும் வீட்டிலிருந்து சாமான் என் அனுப்பவும் வீட்டில் பெண்பெண்டாட்டிகள் ஏதாவது சொர்ணம்மாளுக்கு சாமான்கள் இல்லை யென்றால் காமேசுவாயர் சண்டைக்கு வரவும் இது கணையெல்லாம் பார்த்த லட்சுமி அம்மாள் தன்புருஷனுடையகெட்ட நடத்தை யை அறிந்தகொண்டாள். லட்சுமி அம்மானும் அழகில் சொர்ணம்மாளுக்குக் குறைத்தவல்ல. ஆனால் காமிகளுக்குத் தன் சொர்தல்களை லட்சுமி இல்லையல்லவா? மான்களுக்கு பக்கத்திலிருக்கும் பச்சைகளைவிட தூத்தில் இருக்கும் பச்சைப்புல் அதிகமாய் பிரகாசிக்கிறதல்லவா? தன் சொர்தல்திரீகள் எப்போது கம்மை யும் புருஷன் திரும்பிப்பார்க்கப் போகிறார்

என்று எதிர்பார்த்திருக்க திருட்டுத்தனமாய் குட்டிக்கலுது ஏறி சுற்றமுற்றம் பார்த்துக் கொண்டு அசுப்பட்டால் குடியி அறுபட்டு, விளக்கு மாற்றப்படுகையுடன் அடையும் அன்னியம் திடீர் சன் தானே வெகு அழகாயிருக்கிறான். லட்சுமி அம்மான் காமேசுவரய்யரை தன்னால் கட்டியமட்டும் இது வேண்டாமென்று தடுத்துப் பார்த்தான். சொன்னதைக் கண்டு இடமெல்லாம் கைதான். இவன் கையைய கையைய காமேசுவரய்யருக்கு சொன்னதின் மேல் ஆசை அதிகம் ஆனது. லட்சுமி அம்மான் மீது ஆசை குறைந்தது. கடைசியில் காமேசுவரய்யர் சொன்னதின் பேச்சைக்கேட்டுக்கொண்டு கடைமீது மம்மாளை அழக்கக்கூட ஆரம்பித்தவிட்டார். லட்சுமி அம்மான் காமேசுவரய்யர் மோகத்தைப் போக்கடிக்க வந்தமத்தாவாதிகளிடமெல்லாம் விழுங் வாங்கி காமேசுவரய்யருக்கு தெரியாமல் அவருக்கு உபயோகப்படுத்தினார். ஒன்றும்பயிச்ச வில்லை. காமேசுவரய்யருக்கு லட்சுமி அம்மான் விழ்நியைவிட சொன்னதின் கடைக்கண்பார்வை அதிக சக்தி உடையதாயிருந்தது. இப்படிப்பட்ட சொன்னத்திற்கு இரண்டு பெண்கள், மூத்தவன் அவளுடைய சொந்தப்பெண்ணை, மூத்தரானுடைய பெண். இரண்டாவதுதான் சொந்தப்பெண். மூத்தான் பெண்ணுக்கு காகம்மாளென்று பெயர். அப்பெண்ணை கார்ப்பம் தரித்திருந்தபோது ஒரு பெரிய காகனார்ப்பம் மூத்தான்மேலேயிருந்து அவன் கழுத்தை சுற்றிக்கொண்டிருந்து அவனை கடிக்காமல் விலகெழியால் அப்பெண்ணுக்கு காகம்மாளென்று பேர் வைக்கப்பட்டது. சொந்தப்பெண்ணுக்கு செல்வம் என்று பெயர். இந்தப்பெண்கள் இரண்டும் சொன்னமான் புருஷன் சுப்பிரமணியர் பெண் கெண்டே சொல்லலாம். சுப்பிரமணியருக்கு செல்வம் பிறந்த பிறகு தாதிர்ஷ்டத்தினால் ஒரு யிவாதி உண்டாகி அண்டவாய்வு உண்டாயிவிட்டது. சொன்னமான் இதனால் அவரை லட்சியம் செய்யிறதே இல்லை. சுப்பிரமணியருக்கு தன் கைழத்தனத்தினால் சொன்னமாளுக்கு சம்பாதித்தபோட சக்தியும் இல்லை. சுப்பிரமணியருக்கு அந்த ஊரில் மூட்டை சுப்பிரமணியர் என்று பெயர்வந்தது. கெண்டையர் அவர் ஒருதாம் கெயம்பத்தார் இல்லாவில் ஈரோடு தாறுக்காலுக்கு போயிருந்தார். அங்கே இவரை ஒருவருக்குப் தெரியாது. ஒரு தபால்வண்டியில் ஏறி பெட்டியில் சுப்பிரமணியர் உட்கார்ந்து கொட்டார். வண்டிக்காலுக்கு உட்கார் இடமில்லை. சுப்பிரமணியருக்கு யிவாதி என்பது அவனுக்கு தெரியவில்லை. அவன் தனக்கு இடமில்லாமல் போனதைக்கண்டு கோபித்தகொண்டு சுப்பிரமணியரைப் பார்த்து 'ஓய் நீர் பெட்டியில் உட்கார்ந்தது மன்றி ஒழுது மூட்டையை கெடுதலைத்துக் கொண்டால் என் எங்கே உட்காருகிறது? உமது மூட்டை மையே இறக்கும். இல்லாவிட்டால் என் அதை இழுத்து வெளியே ஏறித்துவிடுவேனென்றான். சுப்பிரமணியர் அவனிடம் தன் குறைவை சொல்லி

கொண்ட வெட்டப்பட்டுகொண்டு அடே மெத்திது ஏறிகொள்ளென்றார். அவன் மறுபடி கோபித்து என்ன ஓய் கொல்லச்சொல்ல மூட்டையை எடுக்க மாட்டெனென்றதீர்? என்று மூட்டையை இறக்கப் போனான். இதற்குள் தபால் வண்டியில் ஏறியவருக்கு சாத்தார் குண்டொடியாய் என்று ஒருவர் வந்தார். அவருக்கு சுப்பிரமணியரை தெரியும். உடனே ஒரு மோடியில் அவர் சங்கதிகளை தெரித்துக்கொண்டு வண்டிக்காரனை தனியாகக் கூப்பிட்டு அவருடைய உண் சங்கதிகளைச் சொன்னார். வண்டிக்காரன் பிறகு அவனாக் கண்டு இரக்தொல்கின்ற கொண்டேவண்டியை ஒட்டினான். இந்தசங்கதியை குண்டொடியாய் பூவாசல்தொறிய்போய் சொல்ல, இவருக்கு மூட்டை சுப்பிரமணியருக்குப் பேர் வைத்தார்கள். சுப்பிரமணியருக்கு சொன்னமான் கடைத்தெரிந்தும் அவர் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. தனக்கோ சக்தி இல்லை. சம்பாதிக்கவும் முடியவில்லை. சொன்னமான் அடிக்கடி நீர் சம்பாதித்த போடுகிறீரா என் சம்பாதிக்குட்டோ? என்று கேட்க்க அவர் எப்படியோ உமக்கு சிரமம் இல்லாமல் சொன்னமான் சம்பாதித்தால் சரிதான் என்று சொல்லி நீ எப்படியோ செய். என்னை சம்பாதிக்க சொல்லாமலிருக்கச் சொன்னால் சரிதான் என்று சொல்லிவிட்டார். கொஞ்சம் கள் சொன்னமான் காமேசுவரய்யரை சுப்பிரமணியருக்கு தெரியாமல் வீட்டுக்கு கூட்டியவந்தான். பிறகு சுப்பிரமணியர் இருந்தபோதிலும் அவரை லட்சியம் செய்யாமல் அவர் ஏதாவே காமேசுவரய்யரை கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். இன்னும் கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு சொன்னமான் சுப்பிரமணியரையே காமேசுவரய்யரை கூட்டியவ அனுப்ப ஆரம்பித்தான். பாவம் சுப்பிரமணியர் காமேசுவரய்யரை எதற்கு என்று கூப்பிடுவார். மனநில் கோசமாயிருந்தபோதிலும் அவர் ஒன்றும் செய்யக்கூடியவில்லை. ஆதிலும் சொன்னமான் தன் மட்டும் வேண்டுகொண்டார். பள்ளிக்காக தன்பேயரை கெடுத்துக்கொள்ளாமல் கொஞ்சம் இரகசியமாக காமேசுவரய்யரோடு மட்டும் இருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார். காமேசுவரய்யருக்கு சொன்னதின் பேரில் பிரியம் வரவா அதிகரித்தது. சொன்னமான் தன் மூத்தான் பெண் காகம்மாளை கொஞ்சமேனும் கவனிக்கமாட்டான். தன் மகளுக்கு தயிர் காப்பான். மூத்தான் பெண்ணுக்கு மோரு தான் கடைக்கும். தன் பெண்ணுக்கு காகம்மாளுக்கு ஒருதாம் என்னை தேய்ப்பான். மூத்தான் பெண்ணுக்கு மறுபிராவாகிக்குள் காகம் தடவை தேய்த்துவிடுவான். அவளுக்கு தனக்கிட பின்னமாட்டான். தன் மகனிடத்தில் ஒருகாரியமும் செய்யமாட்டான். மூத்தான்களை சந்தேனும் உட்காலிட மாட்டான். தன் மகனை பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி அவளுக்கு படிப்பு எல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தான். மூத்தான் பெண்ணுக்கு படிப்பே கிடையாது. இதைத்தயிர் மூத்தான் பெண் சரியாக் காரியம் செப்திதில்லை பென்று அவன் மீது ஏதர்

வததோஷம்-சுத்பித்துக்கொண்டே அவனை ஒரு காளைக்கு ஒருதாமாவது அடிக்காமல்விடமாட்டான். சுப்பிரமணியர் ஒருபேச்சுவது அவனை மீறிப்பேசுக்கூடமா? தன்சாய் போய் இனையான தாய் என்று ம்பி இருக்கும் ஒன்றுஅரிவாத சிறு பெண்ணை அடிக்கிற கொடுமைசெய்யும் இப்படிப்பட்ட இனைய தாயானா விட காட்டில் புலி கடிக்கள் எவ்வளவோ பிரியமுள்ளவைகளென்று காம் சொல்ல தடை என்ன? அவைகள் உடனேசாப்பிட்டு விடுகின்றன. இவர்கள் சித்திவதை செய்து உயினைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக போக்குகிறார்கள். காமேசுவரய்யரிடம் சொன்னம் பழகப் பழக காமேசுவரய்யரிடம் பெண்ணும் தனியிருந்துவதை ஆய்விட்டான். தன் பெண்ணுக்கு கூறாத பண்ணிப்போடச்சொன்னான். கல்ல தோடு வாக்கிப்போடச் சொன்னான். இப்படி அவன் சொன்ன கதைகள் ஒன்றுவது பாக்கிவிட்டாமல் காமேசுவரய்யரும் போட்டிகத்தான். காமேசுவரய்யர் சொன்னதற்கு இப்படி கதைகள் செய்ததைப் பார்த்த தங்கம் எறிநிற விட்டில் பிடிக்கிவைத லாபம் என்று எண்ணி தனக்கும் ஒருகாசியை வாக்கிப் போட்டுவெறுமென்றுகேட்டான். தங்கம் காமேசுவரய்யருக்கு தருக்குவோல் ஏதாவது கதை பேசிக்கொண்டே அவரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு அவரிடம் காரியத்தை முடித்தகொண்டு விடுவான். சிலசமயங்களில் தன் ஊகியிருந்து காமேசுவரய்யருக்கு வெகு அபூர்வமான பதார்த்தம் லாக்கி வருவதுபோல் பட்டிக்காட்டில் அகப்படக் கூடாததும் ஆச்சரியமானதுமான ஒரு பதார்த்தத்தை வாங்கி வந்து அவருக்கு கொடுத்தவிட்டு அவரிடம் ஒன்றுக்கு பத்தாக வாங்கிக்கொண்டுபோய் விடுவான். கபடமென்பதே தெரியாத காமேசுவரய்யர் அவன் கேட்டதை யெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு ஏமாந்துபோவான். இப்படி தங்கம் இதுதான் சமயம் என்று கண்டு காமச்சத்திரன் பட்டணத்தில் இருந்தாலும் சாவகாசம் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் அவனைப்பற்றி துஷித்துக்கொண்டிருந்து தனக்கு ஓர் காமிகாலை கல்லிழைத்த ஓலை வேடிக்காசெய்திவி எல்லாம்செய்து கொண்டான். சொன்னமான் இதை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு காம் இப்படி இருக்கக்கூடாது என்று காமேசுவரய்யரிடம் நான் எத்தனை கான் வீடு இல்லாமல் இருக்கிறதே எனக்கு ஒரு வீடு கட்டித்தந்தால்என் கான் இங்கே இருப்பேனென்றான். காமேசுவரய்யர் உடனே இரண்டாயிரம் ரூபாய் கடன் வாக்கி ஒருபெரிய வீடு சொன்னம்மாளுக்கு கட்டிக்கொடுத்து அவளுக்கு தானமாகக்கொடுத்துவிட்டார். இப்படி இவர்கள் காமேசுவரய்யரிடம் சொன்ன அடிக்கிறதைக்கண்ட காவாலி சுப்பய்யன் காமும் காமேசுவரய்யரை அண்டுகூலி பிழைக்கலாமென்று தீர்மானித்து காமேசுவரய்யரை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு கூடவே அலை ஆரம்பித்தான். ஆஷ்டபூதி வெங்கட்டாராமாஸ்திரிகளும் காவாலி சுப்பய்யனும் பரகம் செய்துகொள்ளும்போது அவர்களுக்கு சொத்தில் முக்கால் பங்கு

கடன் இருந்தது. வெங்கட்டாராமாஸ்திரிகள் சம்பலாரியாதலால் அந்தக்கடன் சொத்துக்கு சரியாக வந்துவிட்டது இதில்தான் வெங்கட்டாராமாஸ்திரிகள் ஸ்ரீரீஸ் பரகைக் கொடுக்கலாமென்றும் யாருக்கு பெய் சாகி சொல்வோமென்றும் அலைத்துக்கொண்டிருந்து ஸ்ரீரீஸ்போய் சேர்ந்தார். காவாலி சுப்பய்யனும் இந்தக் காரணத்தினாலேயே காமேசுவரய்யர் குடும்பத்தைகேடு விற்றக்கவென்றும் என்றும் தான் லாபம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தான் இரத்தருள் காமேசுவரய்யருக்கு கடன் அதிகமாய்விட்டது. எல்லாம் அதிகவட்டிக் கட்டுவதால் காலித்து வருஷத்துக்குள் இரண்டு பங்காய்விட்டது. காமேசுவரய்யருக்குச் சமஸாரமோ அதிகம் வருநெவரு பங்குக்கு மேல் இரண்டு பங்குசெல்வாரும். ஆகையால் பணம் சரியாக அகப்படாமல் இரண்டுமுறை வட்டிசொன்னுக்குகட வாக்கிவிடுவார். காவாலி சுப்பய்யன் இதைக் கண்டு தான் காமேசுவரய்யருக்கு கடன் வாக்கிக்கொடுக்க ஆரம்பித்தான். எக்கேயாவத பணம் வட்டியிது வாக்கிவந்து அதை காட்டுக்கோட்டை செட்டியிடம் வாக்கிவந்ததாலும் இரண்டுரூபாய் வட்டிக்கு குறைவாகப் சொல்லிவிட்டா சொன்னதும் சொல்லான். காமேசுவரய்யர் அவன் தனக்காக காட்டுக்கோட்டை செட்டியிடம்போய் வாக்கிகுத்ததுபோல் கிணத்த சத்தோஷப்படுவார். இப்படி சுப்பய்யன் காமேசுவரய்யருக்கு வேண்டியபோதெல்லாம் கடன் வாக்கிக் கொடுத்ததில் சுப்பய்யனுக்குலாபம் நன்றும் கிடைத்தது. காமேசுவரய்யருக்கும் இவன் மீது பிரியம் அதிகமாயிற்று. சுப்பய்யன் இந்த லாபமெல்லாம் போதாது என்று சொல்லி காமேசுவரய்யரிடம் அவர் இப்படி சொத்தை கைத்தொடுக்கொண்டு மாணேஜர் கணக்குப்பின்னை எல்லாம் வைத்து கொண்டுருந்தால் அவர்களைல்லாம் மோசம்செய்து விடுவார்களென்றும் சொத்திலே பிச்சம் பிடித்த கடனை அடைக்கமுடியாதென்றும் அதற்காக சொத்தில் முக்கால்பங்கை தன்னிடம் குத்தவைக்கு கொடுத்துவிடும்படிக்கும் போதித்தான். காமேசுவரய்யர் அதற்கு இணங்கவே, காமேசுவரய்யர் சொத்தில் உபயோகப்பில்லாத சிலங்களை யெல்லாம் தானவைத்துக்கொண்டால் கட்டியவாது என்று மனதில் கிணத்து கபடமார்க்கமாக அவரிடம் 'முழுமதம் குத்தவைக்கு சொடுத்தால் உங்கள் கொளவம் போய் விடுமென்று சொல்லி அதில் உபயோகப்பில்லாத லாக்காகக் காமேசுவரய்யரிடம் விட்டுவிட்டு எல்லா லாக்காகக் கிணப் பொறுக்கி அடைகளிலிருந்து ஸ்ரீய்யாரியம் ரூபாய் வாக்கியுமொத்ததை ரூபாயிரம் ரூபாய்க்கு குத்தவைக்க வாக்கிவிட்டான். இது போதாமல் அந்த குத்தவைப்புகொண்டு காமேசுவரய்யருடைய காட்டுக்கோட்டையானுடையகடனைத்தீர்ப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளாமல் காமேசுவரய்யர் தரை வட்டிக்குசரியாய் வாக்கினஇடத்தில் கொடுப்பதாக சொட்டிக்கொண்டான். ஏனென்றால் காட்டுக்கோட்டைவர்கள் கல்லவர்கள் ஆனதால் அவர்கள் வட்டிக்கு வட்டியும் கேழ்க்கமாட்டார்கள். முதலையும் கொடுத்

தபோதவாங்கிக் கொள்வார்கள். இதுகண்டுபய
யன்ருத்ததைப் பணத்தையும் அவர்களுக்குக் கொ
டாமலே லாவாதேவி செய்து கொண்டிருந்த தடை
சியில் தொகைகளைவேறு யார்பேரிலாவது வைத்து
விட்டு இன்னலுக்கென்கு மனுக்கொடுப்பதாய்
யோழித்திருந்தான். இதைபெல்லாம் அநியாத
காமேசுவாயர் சுப்பய்யல் தனக்கு நல்ல உபகாரி
யென்று அவன் மீது வெகு பிரியமாயிருந்தார்.
காமேசுவாயர் இவ்வளவு கடன் வாங்கியும் பட்ட
னத்துக்கு முகச்சந்திரன் படிப்புக்கு சரியாகப் பணம்
அனுப்புகிறதில்லை. அவன் எத்தனை கடிதம் போ

ட்டபோதிலும் பதில் அனுப்புகிறதில்லை. ராமச்சத்
திரன் இதுகளை பெல்லாம் கண்டு அடிக்கடி கண்டி
த்துகடிதம் எழுதினான். அதுதான் சமயம் என்று
கண்டு தங்கமும் சுப்பய்யனும் ராமச்சத்திரன் அவன்
பெண்ணை அவன்தாபி இவர்களைப்பற்றி காமே
சுவாய்யரிடம் ஏதாவது தாடித்துக்கொண்டே இரு
ந்து கடைசியில் காமேசுவாய்யருக்கு ராமச்சத்திரன்
மீது ஒருவெதப்பு உண்டாகும்படி செய்துவிட்டா
ர்கள்.

எஸ். இராமஸ்வாமிராயர் பி. ஏ.

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE)

ஹேமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு)

By Sri Rajanayaki. ஸ்ரீராஜநாயகி.

ஐந்தாவது அங்கம்.

காக்கி. 2.

ராணி:—எனக்கு என்னவோ சென்றிருந்தது. மயக்க
மாயிருக்கிறது, என்னைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்.
(சாய்ந்துவிழுமிருள்).

ஹிராஜ:—இன்னுபேருக்கும் கல்லகையம் இங்
தாருங்கள், இந்தத்தணிமைப் போட்டுக் கட்டுங்
கள்.

ஹேமசந்திர:—அதோ எங்கனம்மாவைப் பாரும்
கள் அவருக்கு என்னவோ தெரியவில்லை.

ஹிராஜ:—உனக்கென்ன செய்ந்ததப்பா, லக்ஷ்
மணலரி?

ஹேமசந்திர:—தன்வினை தன்னைச்சுடும். என்
விலும் என்மேலேயே பாய்ந்துவிட்டது. அவரை
விட எனக்குப்பெரியசகாயம். பிழைக்கமாட்டேன்.

ஹேமசந்திர:—உனக்கென்ன உடம்பு அம்மா?

ராணி:—உங்கள் ரத்தசகாயத்தைப் பார்த்து மூர்
ச்சித்துவிட்டான். வேறொன்றுமில்லை. சந்துப்
போனால் எழுந்தியிருவான்.

ராணி:—இல்லை, இல்லையேன் எழுந்திருக்கமாட்
டேன். எனக்கு இனி எழுந்திருக்கவும் வேண்டாம்!
ஹிராஜ:—என்முழுத்தாய்! அந்த கடிப்பத் பண்ணின
வேலை இது. என் குழந்தையை கொல்லப்படுத்தினி
த்த பாயியைவிட்டு காண் கல்லகையையில் போய்ச்

செருகிறேன்—ஐயோ எனக்குப்பேச சக்தியில்லை.
என் இவனிடத்தில் அதிக சுப்பய்யலில்லை—புத்தி
பிச்சிப்போனேன். மன்னித்துவிடு. உன்னை
மறக்கமாட்டேன். (இறந்துவிடுகிறான்.)

ஹேமசந்திர:—பாவாயும் வெளிவிடாமல் தோயு
டத்துவாசலை காத்தக்கொள்ளுங்கள்.

லக்ஷ்மணன்:—ஹேமசந்திரா, உன்மையை நான்
கொல்லியிருக்கிறேன் செட்டுக்கொள். உனக்கு
இன்னும் அரைநாழிகையோ, ஒரு நாழிகையோ!
உன்னைக்குத்திய கத்தியிலும் தீட்டியதத்தி. அதை
யே கீ படுக்கிக்கொண்டாய். அதனாலேயே எனக்
குக்காயம். கத்திராணை மழுக்கியதல்ல. எனக்கு
மாரடைக்கிறது. நான் சாகிறேன்! எல்லாவற்றிற்
கும் உன் சிற்றப்பனே காரணம். அவர்தான் என்
புத்தியைக் கலைத்ததும் என்னைத்தான்கூடியதும்.

ஹேமசந்திர:—பின்னென்ன ஐயா! கத்தியில் கூர்
இருக்கிறது. விலும் இருக்கிறது. எனக்கின்னும்
அரைநாழிகை மூச்சிருக்கிறது. இதைக்காட்டிலும்
தெய்வம் மனிதனுக்கு என்ன உபகாரம் செய்ய
முடியும்? இந்த உன் கடனை எடுத்துக்கொள்.
வெகுநாளைய பரத்தி. கழுத்துக்குக் கிழேசானே
உன் சக்தியை கவசம்! (ராணிகைப் பிடரிக்குமேலே
குத்துகிறான்.)

எல்லோரும்:—ராஜத்தாரோகம்! ராஜத்தாரோக்
ம்!! கொலை!!!

ராணு:—வீரர்களே என்னைச் சூழ்ந்து சமதியும் கன்! அதிகமாய் பட்டிலினை.

ஹேமசத்ரி:—இப்பொழுதுதான் வீண்மனசு கிர் மதியாயிற்று! குடிசைக்குக் கொடுத்தவோடு பட்டினம் இத்தக வுர்ப்பதைச் சம்பாதிப்பீடு! (ராணுவின் வாயில் வுர்ப்பதை ஊற்றுகிறது.) நீ செய்கிறதென்ற வேலையைப்பார் கண்ணிலே. நான் இனி உன்னைத் தோடாமட்டென் மற்றவர்களெல்லாம் உன்னைச் சேராமலாகத்திலும் விடமாட்டார்கள். போ, போ, உன்குர்ப்பதைத் தீர்த்துக்கொண்டு வந்து சேர்; உனக்கேளித்த புத்தி! (ராணு சாகிறது.)

லக்ஷ்மண:—நீசெய்தது சிரம்சரி. அந்தவாறு பத் அவனேதான் தயார்செய்தான். ஹேமசத்ரிசா, நீதான் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். செய்தவசு கல்பம் இப்படியா இருந்தது! என் பதிலின் மானத்திற்கும் என்மனைத்திற்கும் சீ பாத்தியமல்ல, நான் உன்னை மன்னித்தவிட்டேன். உன்மனைத் திற்குத்தான் காங்காணம். நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும். (சாகிறது.)

ஹேமசத்ரி:—கல்பதப்பா, எனும் உன்பின்வருகிறேன்; ஒருவனையொருவர் மன்னிக்கவிட்டால் இவ்வகையில் குடியிருக்கமுடியுமா? ஐயோ என் தாய்! இதற்குத் தானு மறியவாகம் செய்துகொண்டாய்! சுவாமி, எனக்கும் காலம் கிட்டியிட்டது! ஜனங்களை இதைப்பார்த்துப் பிரயித்த பம்புபட்டினென்றாம். எனக்கு சாவகாசப்பட்டால், நான் எவ்வளவோ சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் யமன் என்னைக்கூப்படுகிறான், தாமதிக்கமுடியாத சிவசுருஷியே என்னால் சொல்லமுடியாத. எல்லாம் கிறிச் சோதாராதிப ஹரிராஜாவின் உங்களுக்கு சயி ப்ரதாராசுப்போலுறார். உங்கள் சந்தேகங்கள் ஒழுக்கெனையெல்லாம் அவர்தீர்ப்பார். அப்பறம் நீக்கவே இன்னும் அதிகமாக ஆச்சரியப்படுவீர்கள். சுவாமி! எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். இவர்களுக்கு என் சரித்திரத்தை உன்னபடி என் குற்றம் குறைவை ஒன்றும் ஒளிக்காமல் சொல்லுங்கள். என் புலன்நியமர்மனை அவசரப்பட்டுத் தவறிப் போய்க்கொன்ற தோஷத்திலும் இவ்வளவுதான் சம்பவித்தது. இப்பொழுது அதற்குப் பிராயச்சித்தமும் பெற்றுக்கொண்டவிட்டேன். இனி எனக்கொன்றதுக்குறையில்லை, இனி அனாக்கால் தப்படிக்கு ஒரு ஜன்மம் கிடைக்கிறதாயிருந்தாலும் எனக்கு வேண்டாம்.

ஹரிராஜ:—உங்கள் சரித்திரத்தை இவர்களுக்குச் சொல்லி ஆகவேண்டியதென்ன? உங்களுக்குக் காத்தான் நான்வேலையை ராஜீராமாக்கொடுத்த விட்டுவிட்டேன். ஒளி என்னைக்கென்னவேலை! காயிருவதும் சேர்த்தேபோலோம். நானும் வருகிறேன். இதோ இரக்கமின்னத்தில் கொஞ்சம் வுர்ப்பத் திச்சியிருக்கிறது. (மின்னத்தை எடுக்கிறான்.)

ஹேமசத்ரி:—அக்கக்கென்னத்தை இப்படிக்கொடுங்கள்! (மின்னத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு) என்ன நீங்களுக்கூட இப்படி ஆரம்பித்தவிடங்கள்! தங்களுக்குத்தெரியாதல்லவே என் சொல்லுகிறதற்கு? கம்முடைய கிடுகத்திற்குப் பிரிவேது மறப்பேது? எங்கிருந்தேலென்ன? கஷத்திரம் ஆகாசத்திலிருக்கிறது. கண்ணுமியிலிருக்கிறது. இரண்டுக்கும் சிமிஷத்துக்கு கிமிஷம் சமசாரம் போய்க்கொண்டிருக்கையிலையா? எனக்காக கஷதப்பட்டுக்கண்ணை மூடிக்கொண்டு மூச்சுசுப்பித்துக்கொண்டு கொஞ்சகாலம் இந்த பூமியிலிருக்கன். என் சரித்திரத்தை விளக்கிச் சொல்லுமாயுமில்லாமல் போய்விட்டால், உலகம் என்னைப்பற்றி என்ன கிணக்கும்? வாழிப் போகிற புத்தியுடையவல்லவோ எல்லாசுவாசனையை வைத்தவிட்டுப் போகிறது! நீங்களில்லா விட்டால் என்னுடைய அபக்தியாதி தவிர நான் வைத்துவிட்டுப் போகக்கூடியது என்ன இருக்கிறது?

(அப்பாவிதன் சப்தமும் பட்டாளங்கள் வருகிற முழக்கமும் கேட்கிறது.)

அதென்ன முழக்கமேட்டிகிறது?

ஆடும்:—ஆடும்பிராட்டியிருந்து ஜயகோலத்துடன் பிரதாபவலி வருகிறதாம்—பூனாவிலிருந்தும் தாங்கள் வந்திருக்கிறார்கள்—அதனால் ஜயபேரிகை முழங்குகிறது.

ஹேமசத்ரி:—அவர்கள்வந்து சமசாரம் சொல்லுகிறவரையில் என் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்—எனக்கு இப்பொழுது கைகால் ஒப்பித்தவிட்டது—சப்படியும் ஒருமகாசபைகொடுங்கள்.

(ஹரிராஜவியும் ஹேமசத்ரிவியைக்கைத் தன்மார் பிஸ் சார்த்திக்கொள்ளுகிறான்.)

செத்தவன் வார்த்தைக்கு எதர்வது சொல்வாக்குண்டானால் பிரதாபவலிக்குக்கே மருடாபிஷேகம் செய்க்கவேண்டுமென்பது என் அபிப்பிராயம் என்று கையிஸ் தெரியுங்கள்! யோசித்துப்பார்த்தால்! அதுதான் அது உலகங்கள் அவர்களுக்கே தெரியவரும் பிரதாபவலிக்குக்கும் காட்டுராஜனுக்கும் என் வந்தனங்கள் சொல்லுங்கள். நான் போய் வருகிறேன். சுவாமி, கமஸ்காரம்.

வானே மறிவதென்று துது சங்கே உணர்வே பிரம மென்று துது சங்கே காணவருவே நென்று துது சங்கே காணவதில்லை என்று துது சங்கே.

(எண்ணுமிடுகிறான்). ஓதல்வத்:

ஹரிராஜ:—இந்த ராஜ்யமல்லுமி என்ன அதிர்ஷ்டமாவின் பார்த்தாயா? இப்பேர்ப்பட்ட மகாத்மர்கள் எல்லாம் அவனையிட்டி விவருகிறீர்களே! இப்பொழுது வைத்தவர்களுக்கு அதிதிவரமும் பூலோகத்துக்கு பவலீனமும்.

(பிரதாபலிக்கும் துதர்களும் சைலிங்கனும் வருகிறார்கள்.)

பிரதாப :—எங்கே அந்த அதிகாரிகள்? காண் பியங்கள்.

ஹிராஜ :—என்னதேயுறியீர்கள்? மயிர்க்குச் செருக்கும்படியான காகித வதாவது பரிசீலனைக்கு மாணல், இங்கே வாருகள்.

பிரதாப :—ஆனால், யமனுடைய பாக்கியம் பாக்கியம்; இல்லவையு பிரபுக்களுடைய தரிசனம் அயனுக்கு எக்ஸ்சாஜ் கிடைத்தது! அந்த பாக்கியம் எனக்கில்லாமற் போய்விட்டது. அவனுடைய லோகத்தில் என்னவிசேஷமோ இத்தனைபேரையும் ஒரே சிறிஷத்தில் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

துாதன் :—பாக்கியம் பங்காமாகியிருக்கிறதே! நாங்கள் ஒருகாழியை முன்வந்திருந்தால், கட்டோக்கஜ் சென்ஸ், உக்கொருத்திரப்பிரதாபன் இருவருக்கும் சென்ஸ் மாநிரியாக விவாகம் முடித்துவைக்கப் பட்ட விஷயத்தைத்தெரிவித்து எங்களுக்குக்கிடைக்கக்கூடிய மரியாதைகளையும் சம்மானங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு போகலாம். இவையாரிடத்தில் சொல்லுகிறதே?

ஹிராஜ :—நீங்கள் சொல்லுகிறபடி வந்திருந்தாலும், நீங்கள் எதிர்பார்த்த இடத்தில் உங்களுக்கு சம்மானம் கிடைத்திராது. உங்களுக்கு சம்மானம் செய்யவேண்டியவர் யுவராஜாவே; ராணுவல்ல. இந்த சரீரங்களை எல்லாம் ஒருபெரிய மண்டபத்துக்குக் கொண்டுபோய் வைத்து அங்கேயே ஜனங்கள் மகாசனகூடுவதற்கு வேண்டியவற்றைப் செய்தால், காண் இங்கே நடவடிக்குக்கும் தவறானையும், மறுபடியானுக்கு மறுபடியும் செய்துகாண்டிருக்கும் தரோகங்களையும் தீட்செய்களையும் அதற்கு தண்டனையாக விளைந்த விளைப்பயன்களையும் தெளிவாய் சலிந்தாச மாய்ச் சொல்லுகிறேன். காண் இத்தக்கதையை ஆதியோடந்தமாயிருந்து கவனித்துப்பார்த்தவன். நதை முழுதும் நடத்தி நடத்தபடி ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி இதோ படுத்திருக்கிற யுவராஜா அவர்களுடைய கடைசிக்கோரிக்கை. ஆதலால் கண்புரகனே, யாபுக்கனே, நீங்களெல்லாரும் அண்ணாமலைத்திய மண்டபத்திற்கு வந்தீர்களானால், பரிதாபமாகக் கதை பொன்ற சொல்லுகிறேன். இஷ்டப்பட்டவர்கள் தேருங்கள்.

பிரதாபலி :—காமெல்லோரும் அங்கேயே போகோம். ஜனங்களை இப்படி பிரமித்து பயத்து போய் சந்தேகிக்கும்படி விட்டவிட்டால் இன்னும் அதிக கேடுவினையும், அதற்கிடங்கொடாமல் அவர்கள் பயத்தை சிவந்திடுவதோ சாத்தப்படுத்த வற்பாடுசெய்கோம். எனும் இத்தாஜ்ய சம்மந்தமாகப் பேசவேண்டிய விஷயங்கள் இருக்கின்றன.

ஹிராஜ :—அதுவிஷயமாகவும் யுவராஜாவின் மூலம் அப்பிராயம் காண் வெளிவிடவேண்டியதிருக்கிறது.

பிரதாப :—கல்லது அவருடைய சரீரத்தை வீரகவர்க்க மடைத்தவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையுடன் மண்டபத்துக்குக் கொண்டுபோய் அங்கே எல்லோர் பார்வைக்கும் காட்டிவிட்டு அடக்கம்செய்யவேண்டிய விஷயங்கள் செய்யோம். அவர் ஒரு மஹாபுருஷன் என்பதற்கும் ஜீவித்திருந்தால் இந்த ராஜ்யமகம்மியின் கெற்றியில் தினகம்போல் விளங்கியிருப்பார் என்பதற்கும் சந்தேகமில்லை.

(எல்லோரும் போய் விடுகிறார்கள்.)

முற்றிற்று.

சென்னை ஹிந்து மாதர்ச்சங்கம்.

இக்கங்கத்தார் பிரபாகர்-8 வ. கூடிய மீட்டிங்கில்

மாதுழி கொல்லங்கோடு

இராணி அம்மாள் அவர்களுக்குப்

பேன் வரும்வந்தனேபகாரப் பத்திரம் வாசித்து அளித்தார்கள்.

தாங்கள் தயவுசெய்து. எங்களுடைய சபைக்கு வந்தது பற்றி. நாங்களெல்லோரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும், நன்றியுடைய பாராட்டுகிறோம். பெண்களின் விஷயத்திலே தாங்கள் மிகவும் கிரததை எடுத்துக்கொண்டு, அநேக பாடசாலைகள் நடத்தித்து, நமது தேசத்துக்கும் பலவிதமான உபகாரங்கள் செய்துக்கொள்கிறீர்கள். எல்லாவிதமான தானங்களிலும் வித்யாதானமே மிகவும் உயர்வானதென்று நமது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் நம்முடையதேசம் இப்போதிருக்கும் நிலைமையில் பெண் களின் மிகவும் இனதிபமையாததாய் இருக்கிறது. நமது தேசம் பரிமுகட்டத்திலே பெரும்பாகத்திற்கு பெண் கல்வியில்லாமையே முக்கிய காரணமாகும். இதைத்தாங்கள் அறிந்துபெண்களின் கிறுத்தியிலே முயற்சிபுரிந்துவருவது உத்தமமான தேசோபகாரச் செய்கையென்பதில் ஆகியுள்ளது.

இன்னும் நமதுதேசத்திலே முற்காலத்தில் பெரியமனிதர் வீட்டு ஸ்திரீகள்கூட தூல் தூற்றல் முதலிய தொழில்கள் செய்துவந்தார்களென்றும் அத்துடன் தூல் லாட்டைத்தின் ஒளிக்கு ஒத்து ஸோதும் என்ற மகாமந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டு சத்தாலம் கழித்து வந்தார்களென்றும் சுவாயி விவே

காந்தர் முதலான பெரியோர்களால் கேட்டிருக்கிறோம்.

இப்பொழுது நமக்குள் படிப்புள்ள ஸ்திரீகள் வெற்றும் கதைகள் படிப்பதிலேயே காலம் கழிக்கிறார்களேயொழிய, நமது ஏழைத்தேசம் சீர்ப்பொழுது வீட்டுக் கைத்தொழில்கள் சில பயின்றுகொள்ளாமலிருக்கிறார்கள். இந்தத்தேசத்திலே இப்போதிருக்கும் தரித்திரதளைய உத்தேசிக்குமிடத்து, நமது புருஷர்களுக்கு உதவியாக ஸ்திரீகளும் எதேனும் சாவகாச வேளைகளிலே கைத்தொழில்கள் செய்து குடும்ப வறுமையும் அகிதப்படுத்தினால் கொஞ்சத்திற்கு கொஞ்சமேனும் செம்மைப்பாடுக்கும், லாபவாசலேனாக இப்போது தூக்கத்திலேயும், விண்வெளியிலேயும் செலவிடும் பெண்கள், குடும்பத்திற்கு உபகரமான முயற்சியிலே செலவிடுவார்களானால் எவ்வளவோ பிரயோஜனம் உண்டல்லவா.

இதெல்லாம் தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல, தாங்கள் பெண்கலியினிள் பொருட்டு செய்வதும் பிரபத்தனங்களிலே, கைத்தொழிற் கலியும் சேர்த்து நடத்தி கீர்த்தியையும் மஹிப்புண்யத்தையும் பெறவேண்டுமென்பதே எங்களுடைய பிரார்த்தனை. தாங்கள் எங்கனமிது அன்புகொண்டு இங்கு வந்துபற்றி, மதுபடியும் எங்கள் சந்தோஷ உணர்ச்சியைத் தெரிவிக்கிறோம்.

தங்களுக்கு ஜகதீசுவரன் எல்லா ஐசுவரியங்களும் கொடுத்திருப்பதுபோலவே தீர்க்காபுகளும் கொடுத்து ரக்ஷனை புரிவாராக.

இவ்வந்தஸ்ப் பத்திரம் அளிக்கப்பெற்ற பின், மாதாஜி இனிய சாணி அடிமான் அவர்கள் தன் தாயார் வலியாராணியம்மான் அவர்களுக்காக சபையாருக்கு வந்தனடி புரிந்து தனக்குத் தமிழ் தெரிபாதாகையால், முற்றும் கலந்துபேச முடியாமலிருந்து வருத்தப்பட்டு, ஆனால், ஹிந்துமாதர் சங்கத்தார் பெண்கலிய விஷயத்திலும் வீட்டிலேயே செய்பவர்கூடிய கைத்தொழில் வேலைகளை விரித்தெய்யும் விஷயத்திலும் சித்ததை பெரித்ததுக் கொண்டுவந்தபற்றிச் சந்தோஷப்பட்டு, இச்சங்க சம்பந்தமாக கைத்தொழில் வேலைகள் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்கிற எண்ணம் நிறைவேற்றவேண்டுமென்றும், அப்படி நிறைவேறு

நேரிடும்பொழுது தாம் அது விஷயத்தில் கொண்டிருக்கிற அக்கரையைக்காட்டத் தனக்குச்சடியும் நேரிடு மென்றும் இன்னும் சில உபகரணங்களைக் கொள்வியின் சபை நடவடிக்கைகள் வழக்கம் பேரில் நடந்து முடிந்த சபைகலந்தது.

இச்சென்னை மாதர் சங்கம் வரலாறு விரித்தியாய் வருவதைக்கேட்டு மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம்.

வந்தேபாதரம்

இப்படிக்கு,

சென்னை ஹிந்து மாதர் சங்கத்தார்.

"கணகபவணம்" எட்டவீட்டு எலியடல்

ரோட், ராயப்பேட்டை,

8௨ பிப்ரவரி 1908 (ஞா)

A CATECHISM OF THE BHAGAVAD GITA,
FOR THE USE OF CHILDREN.

ஸ்ரீகிருஷ்ணாசுவம:

ஸ்ரீபகவத்கீதை வினாவிடை.

(சிறுவர்க்குபயோகமாக எழுதப்பட்டது).

I.

1. 'பகவத்கீதை' என்பதன் பொருள் என்ன?

'பகவானால் டாடப்பட்டது' என்பது பொருள். கீதையானது பகவான் முகத்திலிருந்து கலோக ரூபமாகவே தோன்றியது என்னும் கொண்கைக்கு இப்பெயர் ஆகாமா கின்றது. ஆதலால் இந்த நூல் பாட்டல் ரூப மாயிருப்பதே இதற்குச் சிறப்பென்றுணர்க.

2. இது எச்சமயத்தில் எதற்காகப் பாடப்பட்டது?

குருசேஷத்ர புத்தகங்களில் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் பாரதபுத்தம். செய்யும் பொருட்டுத் தத்தம் சைர்பங்கனோடும் படைத்தலைவர்களோடும் சென்று கூடிய காலத்தில், அருச்சுனன் கௌரவர் சைர்பத்தில் இருந்த தனது பாட்டனார், குருமார், தந்தையார், புத்திரர் மாமனார், மைத்தனார், போர் முகலாணி பந்துக்களைக்கண்டு துயரடைந்து, அவர்களோடு போர் செய்ய மனமில்லாபல் போரைக் கைவிடக்கருதினான். அப்போது அவனுக்குச் சாரதியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அவனுடைய சோக

மோகங்களை நீக்கி மெய்யறிவைப் புகட்டி அவன்மேற்கொண்டிருந்த யுகத்ததை அவனில் செய்விக்கும் பொருட்டு அவனுக்கு உபதேசமாக இதனைப் பாடியருளினர்.

3. இத்தீதுகளைக் கற்றற் குரியபிழ் யாவர்?

மோகப்பேனைப்புள்ள முகூடங்களுக்கே முழும இந்நூல் கற்றற் குரியதாயினும், பெரும்பாகங்கள் ஆத்மலாபத்தை அடையவிரும்புகிற எல்லாருக்கும் படித்தற்குரியதாகும். இதில் மகாபுத்திரமான்னாகிய பண்டிதர்களுக்கும் மூழ்கி நிலையறியப்படாத ஆதாமான பெரிய மடுக்களும், சொற்புத்தியுள்ள சிறுவர்களுக்கும் அஞ்சாது துணைத்து கனித்தற் குரிய அழகிய ஆழமற்ற நீர் நிலைகளும் உண்டாம். இது ஞானத்தை இச்சிப்பவர்களுக்கு ஞானத்தையும், பத்தியை இச்சிப்பவர்களுக்கும் பத்தியையும், கர்மத்தை இச்சிப்பவர்களுக்குக் கர்மத்தில் கிரத்தையையும் கொடுக்கும், ஆதலால் இதனைப் பண்டித பாமரர்கள் ஓவ்வொருவரும் விரும்பிக்கற்றற்குரிய ராவர்.

II.

1. ஆத்மா எப்படிப்பட்ட தென்று பகலான் கூறுகிறார்?

ஆத்மா, இறந்தகாலம், நித்தகாலம் எதிர்காலம் ஆகிய முக்காலத்திலும் உள்ளது. இதற்கு என்றும் அழிகில்லை, மாற்றமும் இல்லை; நித்யமானது, ஸ்வதஸ்ஸித்தமானது; பிறவாது, இறவாது, போகாது, வாராது; இது ஒன்றானும் ஒருவராலும் கொல்லப்படாதது. கத்தி முதலிய ஆயுதங்களுக்கு ஸ்கந்தமாகாதது. இது நெருப்பாலவேகாது. நீரால் நனைவாது, காற்றால் உலராதது. இது கண்ணால் காணப்படாதது, மனத்தால் எண்ணவும்படாதது. இதன் ஸ்வரூபத்தை லோகஜ்ஞானிகள் அறியமாட்டார்கள். இது எங்கும் நிறைந்தது. எல்லாதேகங்களிலும் தங்குவது.

2. தேகம் எப்படிப்பட்டது? தேகமானது ஆத்மாவுக்கு அந்யமாய் அதற்கு இருப்பிடமாவது; அழிந்து போவது; ஊர்ச்சி, தேய்வு முதலான மாற்றங்களுக்கு துடிபட்டது; இந்திரசூலம் போலத்தோன்றி ஒடுங்குவது.

3. தேகத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் யாது சம்பந்தம்?

பால்பம், கௌமாரம், யௌவனம், வர்த்தக்கியம் ஆகிய அவஸ்தாபேதங்களால் எப்படி ஆத்மாவானது யாகொரு மஜ்ஜமும் அடைதல் இன்னியோ அப்படியே ஒரு தேகத்தையிட்டு மற்றொரு தேகத்தை அடையும் போதும் யாகொரு மஜ்ஜமும் அது அடைவதில்லை. ஒருவன் எப்படித் தான் உடுத்துக் கழிந்தபோன பழந்துணியை நீக்கிப் புதியதாகிய நல்லவஸ்திரத்தைச் சூதுஷ்டியோடு கட்டிக்கொள்ளுகிறானோ அதுபோலவே, ஆத்மாவும் வியாதி, வியோதிகம் முதலிய காரணங்களால் தளர்ந்துபோன தேகத்தையிட்டு வேறொரு தேகத்தை அடையும். ஆகையினாலே அறித்பமாய் அழிந்து போகும் தேகத்துக்கும் அழியாமல் நித்யமாயிருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ள கூட்டுறவு அஸ்திரமே பன் நி.நிலையானதன்று.

4. உலகில் பாமர ஜனங்கள் யாது மயக்கம் அடைகிறார்கள்?

ஆத்மா இன்னது, அநாத்மா இன்னது என்னும் விவேகமில்லாத பாமர ஜனங்கள், தேகமே தாமென்றதுக்குத்தேகம் அழியும் போது தமக்கேதோ பெருங்கெடுதிலருவதாக மயங்கி வருந்துகிறார்கள். ஆத்மஞானியோ அவ்விதமாக மயங்கி வருந்துவதில்லை. இறப்பும் பிறப்பும் தேகத்துக்கு இயற்கை யானவை யென்றும் அவற்றைத்தவிர்த்து முடியாதென்றும் உணர்ந்து அவ்விஷயத்தில் அவன் வியசனத்தை அடைபயமாட்டான்.

5. இந்த ஆத்மஞானத்தை ஒருவன் எவ்வாறு அடையவதில் பெறுவது?

பூர்வஜன்மகிர்த்தத்தாலே ஆத்ம அநாத்ம விவேகத்தைப் பெற்ற சந்திராசிகன் ஞான நிக்ஷைபினாலே ஆத்மது பூகதியைப்பெற்று மோகந்தை அடைவார்கள். மற்றவர்கள், சகவராரதனமான கர்மங்களை பலபேனைகளில்லாமல் சகவரப் பிரீதிபாகச்செய்து அதனால், சித்தகத்தியைப்பெற்று, அதனால் பின்பு ஞான ஸ்கந்தையைப்பெற்று ஞானிகளாவார்கள். பலபேனைஷயில்லாமல், பலம் சித்திக்கிலும் சித்தியாவடினும் ஒரே தன்மையிலிருந்து கர்மங்களைச் செய்பவர் சித்தகத்தியை அடைந்து அதனால் ஞானநூல்களைத்திரிமற்ற விஷயங்களில் விரத்தியையடைந்து, பின்பு மனம் ஆத்மாவில் பதிந்து நிராகச் சமதி ஞானத்தைப் பெறுவார்கள்.

6. ஆகமஞானத்தைப் பெற்ற ஸ்திதப் பஞ்ஞானினின் இலக்கணமென்ன?

ஆகமஞானி தன்னைத்தான் அறிதலாலே சந்தேகமின்றி, ஒரு பெருகுளிலும் ஆசையில் லாதவனாய், சுகதுக்கங்களை ஒருபோலப்பாவித்து, கிருப்பம், பரம் கோபம் என்பவைகளை விட்டொழிந்து, ஒன்றிலும் அபிமானமில்லாதவனாய், சுபாசுபங்களில் கிருப்புவெறுப்பிலலாமல் ஓர் பிணியாக கிருப்பான். அன்றியும், ஆமைபானது கைகால் தலை யென்றும் ஐந்து அவையவங்களையும் தன்னிஷ்டப்படி உன்ளே சுருக்கி அடக்குவது போல, மெய்வாய் கண் மூக்குச்செயி யென்றும் ஐம்பொறிகளையும் விஷயங்களில் செல்லாதபடி மனத்தின் வழியே நிறுத்தி, எப்போதும் பரமாத்மாவையே திரையாக்கித் துக் கொண்டிருப்பான். இந்திரியங்களையும் மனசையும் விக்ரித்த ஆசை யொழிந்திருத்தலினாலே அந்தஞானியின் புத்தியானது கலங்கமின்றித் தெளிந்திருக்கும். இவன்முத்தனாகிய அந்தஞானிக்கு பிரபஞ்சம் முழுவதும் இரவுபோல் அறியப்படாமலும், பரம்பொருள் மாத்திரம் பல் போலப் பிரகாசமாகவும் இருக்கும். அவன் ஆசையினாலே எவ்வளவும் கிரகரம் அடைய மாட்டான். ஜலத்தால் பூர்ணமாகிய சமுத்திரத்தில் எப்படி அநேகநதிகள் அச்சமுத்திரத்தைப் பெருக்குதல் இல்லாமல் போய்ப் பாய்கின்றனவோ அவ்வாறே ஞானியை ஆசைகள் சென்றடையினும் அவன் மனசுக்கு ஒரு விதமான கிராமமும் உண்டுபண்ண மாட்டா. இந்த நிலையான ஞானத்தைப் பெற்றிருப்பதே பிரமநிலிஷ்டை யென்னப்படும். இந்த பிரமநிலிஷ்டையில் ஒருவன் அந்தய காலத்தில் இருப்பினும்கூட முத்தியை ஈடைவான்.

எஸ். முத்தியாயர். பி. ஏ.

ஆனந்தமடம்.

இப்பெயர்கொண்ட அற்புதக்கதையின் உட்கருத்தைச் சொல்ல சூழ்ச்சியில் எடுத்து எழுதினோம். இப்பொழுது அதப்புத்தகம் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது அதை மொழிபெயர்த்திருப்பவர் ஸ்ரீ மஹேசு குமாரசர்மா. அவருக்கு வக்காளப்பாஷை தெரியுமாய்க்கால், மொழிபெயர்ப்பைக்கொண்டு மொழிபெயர்க்காமல் முதல் னுலையே மொழிபெயர்த்துள்ளார். அவர் மொழிபெயர்ப்பு முத்து ஐக்குச்சரியாகவிரிக்குமென்

பதில் சந்தேகமில்லை. அப்புத்தகத்திற் று ஸ்ரீ சுப்பிரமணியலுயர் அவர்கள் பாய்ம் எழுதியிருக்கிறார். அதையும், ஸ்ரீ மஹேசு குமாரசர்மா எழுதியுள்ள முகவுரையில் ஒரு பாகத்தையும் இதே பிரசுரிக்கிறோம்:—

பாயிரம்.

‘வந்தே மாதரம்’ என்று இப்போது நம் தேசத்தில் எல்லாப் பாகங்களிலும் எல்லா வகுப்பாராலும் தேசாபிமான ஓர்ச்சொற்களாகச் சொல்லப் படுகின்றவைகள் ஆறியில் சுமார் 20 வருஷத்துக்கு முன்னால் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜிபெய்கிற வங்காளி ஆசிரியர் எழுதின ‘ஆனந்தமடம்’ என்ற கதைப் புலகத்தில் நயஜனமதேசமாகிய ஆரியமாதாவுக்கு ஸ்துத்தியமாகத் தோன்றும் ஒரு பாடலில் காணப்படுகின்றன. பங்கிம் சந்திரசட்டர்ஜியர்களில் பெயர்போன வராய்நூந்தர டர்ஜி வங்காளிலும் அவரைப்பற்றி மற்றமாகாணத்தவர்கள் அறியாமலிருந்தார்கள். பிறகு வங்காளப்பிரிவினை செய்யப்பட்டபோது, தேசாபிமானக் கிளர்ச்சி அதிகப்பட்டு, தேச னேவையில் புருந்தவர்களது ஒருமித்த உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்படியான சமிக்ஞைச் சொற்கள் வேண்டிவந்தபோது, ‘வந்தே மாதரம்’ என்ற சொற்கள் உற்றனவாக அமைந்தன. வங்காளிகள் இவ்வார்த்தைகளை ‘சாமா’ ‘கிருஷ்ண’ என்ற பகவந்தாமங்களை உபயோகிப்பது போல் உபயோகப்படுத்துவதுமன்றி, எந்தப்பாடலில் இந்தவார்த்தைகள் தோன்றினவோ, அதைவெகு இனிமையான சங்கீதமாகப் பாடிவருகிறார்கள். வங்காளிகள் ‘வந்தே மாதரம்’ மந்திரத்தை அதுஷ்டிப்பதைப் பார்த்து மற்ற எல்லா இந்தியரும் அதுஷ்டிக்கத்தலைப்பட்டுத் தமிழரும் தங்கள் பேச்சுகளிலும் எழுத்துகளிலும் தேசாபிமான சமிக்ஞையாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இரத்தச்சொற்களை ஆதியில் இந்திய மதாவுக்கு ஸ்துத்தியமாக உபயோகப்படுத்தினவர் யார் என்று அறிய ஜனங்களுக்குள் கிருப்பம்பிறந்திருக்கிறது. ஆனந்தமடம் என்ற கதையானது ஆங்கிலத்திலும் இதரபாஷைகள் பலவற்றிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. நெதுங்கில் சிலகாலத்துக்கு முன்னாலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இதை ஸ்ரீபுத் மஹேசு குமாரசர்மா தமிழில் பெயர்

த்தெழுத முன்வந்தது நல்லதருண் முயற்சி
பென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஆரந்தமடம் என்கிற கதையானது வங்கா
ளத்தின் ஜெப்பாகத்தில் 1778-ம் வருஷவா
க் கில் சில சர்க்கிபாலிக் கூட்டங்கள் ஆங்கங்கே
கிராமாந்தரங்களிற் புருந்து கொள்ளையடித்
தும் சர்க்கார்ப் பணத்தை வழிப்பறி செய்து
ம் செய்த கலகத்தை யாதாரமாக வைத்துக்
கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கும் கதை. இக்
கலகத்தைப்பற்றி அக்காலத்து ஆங்கில ரீப்
பேர்ட்டுகளைப் பார்த்தால், இந்த சர்க்கிபா
லிகள் எவ்வித தேசாபிமானக் கிளர்ச்சியும்
கொண்டு கலகஞ் செய்ததாகத் தெரியவி
ல்லை. அக்காலத்தில் வங்காளத்தில் பலமான
பஞ்சம் தோன்றி ஜனங்களுக்குக் கிரமமான
ஜீவநோபாயங்கள் இல்லாமற்போய், திக்க
ற்ற ஏழைகள் இப்படிக்கொண்டே யடித்ததா
கத் தெரிகிறது. ஆனாலும் அக்காலத்தில்
ஆங்கிலேயரின் ராஜாங்கம் ஸ்திரமாக ஸ்தா
பிதப்பட்டாமல் மகம்மதியரே வங்காளத்தில்
ஆட்சிபுரிந்து வந்தார்கள். மகம்மதியரின்
கொடுங்கோன்மையினாலேயே தேசத்திற்
பஞ்முண்டாயிற்று. ஆகையால் மகம்மதிய
ராஜாங்கத்தில் ஹிந்து ஜனங்களுக்கு இயல்
பாகவே வெறுப்புண்டாயிற்று. இந்த வெ
றுப்பு பங்கிம் சந்திர சட்டாஜியின் கதைப்
புத்தகத்தின் பிரதான கதாநாயகர் வார்த்
தைகளில் வெளிப்படுகிறது. மகம்மதியர்
பேரில் வெறுப்பிருந்தாலும் ஆங்கிலேயர்பே
ரில் வெறுப்பில்லை யென்பதும் காட்டப்படு
கிறது. மகம்மதிய ராஜாங்கத்தில் வெறுப்பு
காட்டுவதோடு, ஆரியதேசம் ஜன்மதேசமாக
அது பராசக்தியின் உருமொழிப் பந்தம
மான உணர்ச்சியும் வெகு சிரத்தையுடன்
விளக்கப்படுகின்றது. ஆரந்தமடம் எழுதின
தில் பங்கிம் சந்திர சட்டாஜியின் முக்கிய
நோக்கம் வங்காளிகளின் மனதில் தேசாபி
மானம் உண்டாக்குவதேயன்றி மகம்மதி
யரின் பேரில் துஷ்ஷதத்தை யுண்டாக்குவதா
கத் தேற்றவில்லை.

தற்காலத்தில் நம்மவர்கள் என்றுமில்லாத
தேசாபிமான உணர்ச்சியானது சபுதிராக
உண்டாகிக்கொண்டிருப்போது இப்படிப்
பட்ட கதைப் புத்தகங்கள் மகா அவசியமெ
ன்பது நாம் சொல்லாமலே விளங்கும். இந்த
உணர்ச்சியை வளர்க்கு உயர்ந்தோர் தாழ்

தோர் ஸ்திரீகள் புருஷர்கள் எல்லோர் மன
திலும் ஊன்றச்செய்து, நம் அண்ணியின்
பெருமை ஒங்கி சொல்கதலை நிறைவேற்
செய்வதே சொல்லல்லோர் தூய்மையோர்
அனைவரும் கொள்ளவேண்டிய கருத்தாக
வேண்டும். சமீபத்தில் தமிழ் ப்பாஷையில்
அநேக கதைப் புத்தகங்கள் வெளிவந்திருப்
பினும், ஆரந்தமடத்திற் காட்டியிருப்பது
மேல்படிப்போர் மனதில் தேசாபிமானமா
னதாமது பூர்விக் ஆரியதருமக்கொள்கை
களுக்குற்றதாக வேறென்றுவிலும் உயர்த்திக்
காட்டப்படவில்லை.

இந்திய ஜனங்களுக்கு தேசாபிமானமெ
ன்பதே தற்காலத்தினுண்டான புது உணர்
ச்சி. ஆதிகாலத்து தாலாசிரிபர்கள் அரு
மையான கருத்துகளையும் அறிவையும் ஊட்
டின பொதிலும் ஆரியதேசம் தனித்தோர்,
அதில் கிசிப்பவர் ஒரு ஜனத்தார் அவர்கள்
தங்கள் ஜன்மபூமியை அண்ணோபாலக் கருதி
அவன் பெருமைக்கும் செல்வத்துக்கும்
உழைக்கக்கடவர், என்றபெரும் பாடத்தைப்
படிப்பித்தவர்களல்லர். மேல் நான்களிலும்
“பேட்டியடிஸம்” அல்லது தேசாபிமான
மென்பது சில நூற்றாண்டுகளாகத் தோன்
றியதேயன்றி ஆதிகாலமுதல் உண்டாயிருந்
ததன்று. ஆங்கிலமாகையான ஷேக்ஸ்பி
யர் செய்த அநேக நூல்களில் எவ்விதத்தி
னும் “பேட்டியடிஸம்” என்கிற சொல் வா
வேயில்லை பென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயி
னும் பிற்காலத்தில் மேல் நான்கள் ஒவ்வொ
ன்றிலும் இது ஜனித்த அகவகன் ஒருமை
ப்பாற்றிப்பெருமையை முக்கியமான
மானத்திரல், இத்திராவாகிய இந்த பாத
நாட்டிலும் இந்த உணர்ச்சியானது அதன்
ஒருமைப்பாட்டுக்கும் செழிப்புக்கும் முக்கிய
காரணபாருமென்பதில் சந்தேகமில்லை. பங்
கிம் சந்திர சட்டாஜி வங்காளதேசத்தில்
அபிமானத்தைக் கிளப்பக்கருதினரேயன்றி
இக்காலத்தில் நாஷன்ஸ் காங்கிரஸ் மகாச
பையாலும் மற்ற கான்பாஸ்களாலும் உண்
டாயிருக்கும் இந்தியாமுழுமையும் பாவி இந்
திபர் மனதைபெல்லாம் கவர்ந்துவரும்
விராவித்த தேசாபிமானத்தைக் கற்பித்தவ
ரல்லர். ஆயினும் வங்காளத்தில் வங்காளி
கள் அபிமானமும் பத்தியும் வைக்க எவைய
காணக்களோ, அகவகனே இந்தியாவிலும்

இந்தியர்கள் அபிமானமும் பத்தியும் வைக்கக் காரணங்களாம், ஆந்தாமடத்தை வரசிக்கும் தமிழருக்குத் தமிழகத்தை மட்டுந்தழுவி அபிமான முண்டாகாமல், ஆரியதருமத்தையும் அதை விதாபித்த பெரியோர்களின் புனிதப்பெயர்களையும் அவங்காரமாகக் கொண்ட ஆரியவந்தமுழுவதும் வியாபித்த அபிமானமே உண்டாகவேண்டும்.

பூயுத மஹேசு குமாரசர்மாவருக்குத் தமிழில் ஞானயிருப்பதோடு, ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தெலுங்கு வங்காளி இலங்களிலும் ஞானமுண்டாகையால், அவரது மொழிபெயர்ப்பானது மிகவும் பொருந்தியதாகவும் இன்பமாகவுயிருக்கின்றது. கடிபவவையில் வங்காளி பாஷையிலுள்ள முதனூலின் சிறப்பையும் சொல்வன்மையையும் தாமமுதியதில் விடாமல் அபைத்திருக்கிறார். வங்காளி பாஷையில் இன்னும் எத்தனைபேரே கதைப்புல்தகங்கள் எழுதப்பட்டு மற்ற இந்திய பாஷைகளிலும் ஆங்கிலத்திலும், பெயர்த்தே முகப்பட்டிருக்கின்றன. ஹிந்தி முதலான பாஷைகளிலும் இப்படிப்பட்ட புல்தகங்கள் பல இருக்கின்றன. இவைகளைக் கடிபவவையில் தமிழில் பெயர்த்தேழுதவது தமிழருக்கு அறிவையும் தோஷமானத்தையும் விட்டுவதாகும்.

ஜி. சுப்பரமணிய ஐயர்.

முகவுரை.

‘ஆந்தாமடம்’ என்ற பெயர்கொண்ட இந்தவானது வங்காளசேகத்திற் சிறந்த நவீனகாசிரியர் என்று பெயர் பெற்ற பூயுத பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்தாயர் வங்காள பாஷையில் இயற்றிய இதே பெயருள்ள முதனூலின் மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்த பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்தாயர் வங்காள நாட்டிலே 1838-ம் ஆண்டு ஜூன் மீ 27-ல் பிப். உயர்ந்த வேதியர் வம்சத்திற் பிறந்து மேதினியுரம் ஹைஸ்கூலிலும் ஹாக்கி காலேஜிலும் பிறகு பீரோலிடென்ஸி காலேஜிலும் படித்து, அப்பொழுது புதிதாய் ஏற்படுத்தப்பெற்ற ஜூனியர்விடி. பி. ஏ. பரீக்ஷையில் முதன்மையாய் தேர்ந்தெடுத்தார். இவரது புத்தி, கர்மமையும் புலமையையும் கவர்ன்மென்டார்

கண்மீயியந்து இவருக்கு எடுக்கும் பொழுதே டெப்டி மாஜிஸ்ட்ரேட் உத்தியோகம் கொடுத்தனர். இவர் இந்த உத்தியோகத்தைப் பெருங் கீர்த்தியுடனும் கண்ணியத்துடனும் ஷீஸ் ஜில்லாக்களிலும் சேய்து, சில காலம் வங்காள கவர்ன்மென்ட்டுக்கு செக்ரிடெரி எல்கிர உயர்ந்த உத்தியோகத்தையும் செலுத்தி ஒருவருக்கும் அஞ்சாத சுதந்திர சிலமுடையவராதலால் அந்த உத்தியோகத்தில் வெகு காலம் இருக்க சரிப்படாமல், மறுபடியும் பழைய உத்தியோகத்துக்கே திரும்பி வந்து 1885-ம் ஆண்டுத் தி. மு. தல் கிரேட் மாஜிஸ்ட்ரேட் வேலைக்கும் உயர்த்தப்பட்டார். பிறகு 1891-ம் ஆண்டுத் தி. பென்ஷன் பெற்றுக் கொண்டே வேலையிலிருந்து நீங்கினார்.

இவர் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் வங்காளமொழியிலும் பிரவீணராயிருந்ததன்வி ஆங்கிலத்திலும் பெரும் புலவராயிருந்தமையால், முதலில் ஆங்கிலத்திலேயே நூலியற்றத்தொடங்கி அப்பொழுது கிரேசரிசுத் மித்திரரால் பதிப்பிக்கப்பட்டு வந்த ‘இந்தியன் பிள்ட்’ (Indian Field) என்கிற பத்திரிகையிலே ‘ராஜமோஹன் மணி’ என்ற ஓர் நாவல் எழுதத் துவக்கினார். ஆயினும், ஒருவன் எவ்வளவுதான் அந்நிய பாஷையில் புலமை பெற்றிருந்தாலும், அதிலேயே பிறந்தவர் களைப்போல் அந்த பாஷையைக் கையாடாவிடாது அதில் நிரந்தரமான புகழைப் பெறுவது அரிதென்று இவர் சீக்கிரத்தில் கண்டுகொண்டு, அது முதல் தம் கையாண்ட பாகிய வங்காள பாஷையை விரித்தெய்தத் தொடங்கினார். முதலில் ‘தர்க்கேச நந்திரி’, என்ற நாவலை இயற்றி வெளியிட்டார். கதை சொல்லும் தன்மையிலும் நடை பெழுதுவதிலும் பழைய மாதிரிபைத் தழுவாமல் புதிய தோர் முறையை வெகு சாமார்த்தியமாகத் தழுவி இக்கதை பெருகப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தவர்களெல்லோரும் வங்காள இலக்கிய விக்ரமில் ஒரு விசேஷ ஒளிபொருந்திய தராகை மிதந்நிறி, அதற்கு முன்னிருந்த உடுன்னர்களின் ஒளிபெயெல்லாம் மங்கச் செய்து ‘இவ்வெதெஜன்ஸுடன் ஜோலிக்கத் தொடங்கியிருந்ததென்றறிந்தார்கள். பிறகு காலகுண்டிலா, மிருணாஸிரி, என்ற கவிதைகளைத் தோன்றி அவரது புகழை இன்னும் அதிகமாய்ப் பரவச்செய்தன.